د غازي محمد عثمان خان ساپي
ژوند ته یوه کتنه

Ketabton.com

پوهنیار فهیم بهیر

۱۳۹۶ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: د غازي محمد عثمان خان ساپي ژوند ته یوه کتنه

لیکوال: پوهنیار فهیم بهیر

اړیکه: ۰۷۹۲۳۱۳۸۰۰

کمپوزر: خپله لیکوال

د چاپ زیار: احمد هنایش

ډیزاینر: محمد نعیم دارابی

خپرندویه ټولنه:

کال: ۱۳۹۶ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

❋ د هېواد ټولو هغه شاځلمو ته، چې د اسلام مبارک دین د دفاع په خاطر او د خپلې خاورې د ازادۍ له پاره یې ځانونه قربان کړل.

❋ خپل اروانباد نیکه شهید الحاج استاد ناصر خان ساپي ته او خپل تره شهید عبدالوهاب بېنوا ته چې د هغوی د هڅو له امله مو نن ټوله کورنۍ د علم د لارې کلکه ملتیا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

شمېره	سرلیکونه	مخګڼه
۱	د لومړنیو کرښو دویم انځور	۸
۲	د دې کتاب په اړه	۹
۳	د تاریخ طلایي کرښې	۱۰
۴	خپلې خبرې	۱۲
	(۱)	
۱	د غازي محمد عثمان خان ساپي ټاټوبی	۱۴
۲	محمود راقي	۱۷
۳	تګاب	۱۸
۴	نجراب	۲۰
۵	اول کوهستان	۲۱
۶	دویم کوهستان	۲۲
۷	کوهبند	۲۳
۸	اله سای	۲۴

لړلیک

شمېره	سرلیکونه	مخګڼه
	(۲)	
۱	معاذ الله خان ساپی	۲۷
۲	شاداد خان ساپی	۳۰
۳	د محمد عثمان خان ساپي ژوند لیک	۳۲
۴	کابل ته د روسيي پلاوي راتګ	۳۵
۵	افغانستان ته د انګریزي پوځونو ننوتل	۳۸
۶	د کندومک تړون	۴۰
۷	کابل ته د کیوناري راتګ	۴۳
۸	د محمد عثمان خان ساپي خوب لیدل	۴۵
۹	په تګاب کې د محمد عثمان خان غونډه	۴۷
۱۰	د محمدعثمان خان په مشرۍ د ملي	۴۸
۱۱	د بالاحصار جګړه او غازي محمد عثمان خان	۴۹
۱۲	رابرټس د کابل په لور	۵۲
۱۳	ولسي پاڅون	۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړليک

شمېره	سرليکونه	مخګڼه
۱۴	له غازي محمد عثمان خان ساپي ښخه د	۵۵
۱۵	غازي محمد عثمان خان د شېرپور په جګړه کې	۵۷
۱۶	په آسمايي غره کې د غازي محمد عثمان	۶۱
۱۷	د غازي محمد عثمان خان مزار	۶۷
۱۸	د غازي محمد خان په نوم نومونې	۶۸
۱۹	غازي محمد عثمان خان د شعر په هنداره کې	۶۹

(۳)

شمېره	سرليکونه	مخګڼه
۱	د غازي محمد عثمان خان د کورنۍ شجره	۷۲
۲	غازي پيرمحمد خان ساپی	۷۳
۳	غازي امير محمد خان ساپی	۷۵
۴	غازي محمد شاه خان ساپی	۷۶
۵	محمد صديق خان ساپی	۷۷
۶	عبدالغفور خان ساپی	۷۹
۷	د فرقه مشر محمد حسن ساپي جګړه له لقيانو سره	۸۰

لړليک

شمېره	سرليکونه	مخګڼه
۸	د فرقه مشر محمد حسن خان او انور خان	۸۴
۹	د محمد حسن خان ساپی زامن	۸۷
۱۰	ماخذونه	۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړنیو کرښو دویم انځور

د ننګرهار پوهنتون د ژبو او ادبیاتو د پوهنځي د دویم کال(۱۳۸۶هـ ش) محصل وم، چې د یوې کورنۍ دندې په هدف مې ځینې تاریخي اثار ولوستل په دې اثارو کې زموږ سیمه وال «غازي محمد عثمان خان ساپی »د انګریزانو په دویمه جګړه کې د ستر مبارز په توګه یاد شوی دی، خو د نوموړي د ژوند او مبارزو په اړه یو ځانګړی کتاب نه و چاپ شوی،چې د نوموړي د ژوند او د ټولو مبارزو یادونه په کې شوې وي.

نو په دې اړه مې کلک هوډ وکړ، د نوموړي د ژوند او مبارزې په اړه مې په لیکنه پیل وکړ، خو زه هغه مهال محصل وم، د تاریخي سرچینو، مرکو او د بیلابیلو ماخذونو څخه په استفادې مې کتاب په بېړه چاپ کړ. اوسمهال مې خپلې لومړنۍ کرښې دوباره وکتلې، د نثر نیمګړ تیاوې مې ورته سمې کړې، پخوانیو تاریخي اثارو سره مې د نوموړي د مبارزو معلومات بیا و ارزول او د ډېر دقت له امله مې په پخوانیو اثارو کې هم نیمګړتیاوې پیدا کړې. اوسمهال مې د دې کتاب ماخذونه په علمي معیارونو برابر کړل او ټول معلومات له یوې ارزونې تېر شول.

زما د لومړنیو کرښو ستر ارزښت دا و، چې د نوموړي تاریخ یې را ژوندی کړ او که د نوموړي په اړه له دې زیاته قوي څېړنه وشي، نو اړتیاده چې د دویمې جګړې په اړه د انګلیسي ژبې متون وکتل شي.

په دې چاپ کې مو د پخوانیو کرښو ځینې سرلیکونه لنډ او ځینې معلومات مو اضافه کړل، تر څو لیکنه خپل منطقي تسلسل وساتي.

په دې اړه د ننګرهار پوهنتون د خپلو هغه استادانو منندوی یم، چې د دې کتاب په لیکلو کې یې زما سره مرسته کړې او د هغوی تشویق و چې دا کرښې چاپ شوې. په پای کې د ګران سیموال او د غازي محمد عثمان خان د کورنۍ غړي انجنیر یوسف

حیدر نه هم منته چې په لومړي ځل دا کتاب د نوموړي په مالي لګښت چاپ شوی دی.

په اسلامیت او افغانیت مئین (پوهنیار فهیم بهیر)

البیروني پوهنتون، کاپیسا (۱۳۹۶ هـ ش)

د دې کتاب په اړه

زموږ د هېواد په تاریخ کې د نورو ملتونو په څېر، ډېرو ملي قهرمانانو خپلې وینې د هېواد د ازادۍ په لار کې توی کړې دي، په دې تمه چې هېواد د استعمار له منګلو څخه خلاص او هېواد وال یې د نورې نړۍ له قومونو سره سیال شي،چې د ځینو کارنامې، وياړنې او مبارزې تر اوسه پورې پټې پاتې دي چې د هريو ملي قهرمان ژوند او مبارزه جلا څېړنې ته اړتیا لري.

ښاغلي فهیم بهیر چې د هېواد د نومیالي غازي او شهید محمد عثمان خان ساپي او د ده د کورنۍ د غړو او یو شمېر نورو غازیانو ورونو د اتلولي او مبارزې په اړه نوي معلومات راټول کړي، د فهیم بهیر دا هڅه د ستاینې وړ ده، چې په خپله لیکنه یې د هېواد تاریخ غني کړ او شهیدانو یاد یې تازه کړ. زه ده ته د دې لیکنې مبارکي وایم او د خدای(ج) له دربار څخه ورته د نورو لیکنو او څېړنو غوښتونکی یم، چې په راتلونکې کې د نورو غازیانو، شهیدانو په اړه هم ښه کره او هر اړخیزه معلومات ټول او چاپ یې کړي.

په درنښت

پوهنمل مستعلي خان (نیازی)

د ننګرهار پوهنتون د ښوونې او روزنې پوهنځي

د تاریخ د څانګې استاد

۱۳۸۶/۲/۱۱ ل ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ طلایي کرښې

افغانستان د غازیانو کور دی او د دغه هېواد د ویاړلیو ولسونو د خپل ژوندانه په ټولو پړاوونو کې د پردیو د یرغل پر وړاندې تلپاتې مبارزې کړې، دا مبارزې د ټوپک پر وخت د ټوپک په ژبه شوي او د توري پر وخت د توري په ژبه. د دغې سیمې طبیعي اب و هوا خدای تعالی همداسې زېږولې، چې هر مېړه یې د نورو د یرغل پر وړاندې نه ستړې کېدونکي مبارزې کړي او دا مبارزې زموږ د تاریخ ویاړلي بابونه دي.

زموږ د ژوندانه هره برخه او باب، زموږ هر غر او کمر، زموږ هره دښته او هواره، زموږ هر رود او خوړ زموږ د نېکونو او پلرونو د ننګ ویت وعزت او مېړانې شاهدي لري. دا ګڼو بهرنیو تاریخ پوهانو او سیاحانو هم منلې او دنیا هم چې افغانان د نړی تاریخ جوړونکی قوم دی او دغه قام تل د خپلې خپلواکی له پاره په مبارزه کې د هیڅ شي پروا نه ده ساتلې خو زموږ د تېرو ویاړونو د خوندیتوب له پاره موږ پروخت او پر ځای مبارزه او هڅه نه ده کړې که مو کړې ده، نو نیمګړې او کمه ده.

زموږ ځوانان باید راپاڅېږي قلم په ګوتو کې ونیسي او د دغه کتاب د لیکوال ښاغلي فهیم په څېر د خپلو نیکونو او پلرونو تېرې کارنامې خوندي کړي. زموږ له پاره له تاریخ پرته هسې هم نور څه نه دي پاتې، نو که دا برخه مو هم نیمګړې او خواره وي بیا به نو هیڅ هم نه یو!!

د دغه کتاب لیکوال د قدردانی وړ دی چې د خپلې زده کړې په بهیر کې لا له ادبیاتو پوهنځي فارغ شوی هم نه دی په خپل زړه کې د خپل ویاړلي او ځوریدلي ولس د تاریخ د ساتلو او راځلولو له پاره هیلې پالي. حاضر کتاب له خپلو ویاړونو سره د ده د مینې ژوندی ثبوت دی. ریښتیا هم غازي محمد عثمان خان ساپی په نولسمه پېړۍ کې چې زموږ هېواد له هر پلوه د ښکیلاکي ځواکونو په منګلو کې پروت و د خپل

هېواد د ژغورنې او پالنې له پاره د هغه مبارزه د هېرېدلو نه ده.

غازي محمد عثمان خان یوازې په خپل ځان مبارز نه و خپلې کورنۍ او سیمې ته یې هم د مبارزې او هېواد پالنې یو ژوندی درس پرایښی او د افغانستان اسکېرلی، ځپلې او نتلې ولس به د ده د ژوندانه، جهاد او مبارزې ویاړونه که په هر حالت کې وي، په خپلو وینو او اوښکو وساتي.

موږ لا هم د وینو او اوښکو له توپاني ښپښپانده سمندر سره مل را روان یو او د یو ناتار اوښکې مو وچې کړې نه وي چې بل غم مو د کاله مېلمه وي، کنه د غازي محمد عثمان خان په څېر مبارزو غازیانو د ژوندانه کارنامې خو تر دې پخوا په کار وې چې موږ د کاغذ پر مخ لیکلې او ساتلې وای.

ښاغلي فهیم متې رانغښتي او د خپل هېواد د تاریخ یو باب یې یو ځل بیا را ژوندی کړی د تاریخ کتابونو ته ناست شوی او د خپل ټاټوبي د ستر شخصیت غازي محمد عثمان خان ساپی د ژوندانه بېلابېلې برخې یې په کې کره کړې، څېړنه یې کړې او د ابدیتوب او تلپاتیتوب په مخه یې درانه ګامونه اوچت کړي دي.

زموږ نور ځوانان باید د ده په پله پل کېږدي، د خپل هېواد د تاریخ د غازیانو زرین بابونه د ځانګړو کتابونو په لیکلو سره را وځلوي او یوازې خپل ولس ته د وړاندې کولو له پاره نه، بلکې د نړی نورو ولسونو او قومونو ته هم د خپل تېر تاریخ دغه بابونه ور وپېژني.

ما هیله درلوده چې د ښاغلي فهیم په قلم د غازي محمد عثمان خان په ژوندانه دغه کتاب له هره پلوه وګورم او بیا پرې د تاریخي واقعاتو په رڼا کې یوه اوږده سریزه ولیکم خو له یوه پلوه د وخت اوسنی تنګسیا او له بل پلوه د ده د ځوانی ځوښت او بېړی د خپل زړه خبرو ته پرې نه ښودم. د املا او انشا له پلوه مې د دغه کتاب یو څو مخونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل فکر ور سم کړل خو د نورو له پاره ورته د کمپیوټري تېروتنو د سمون هیله کوم. که د کتاب د لیکلو له پاره اخځلیکونو لږ د څېړنو په علمي اصولو نور هم برابر کړي، د کتاب علمي خوا به پرې لا درنه شي. زه خواشینی یم چې د دغه کتاب د هر اړخیزې لوستنې له پاره مې وخت ځانګړی نشو کړای.

په اسلام او پښتون ولی مین

محمد داود وفا

ننګرهار پوهنتون، د ژبو او ادبیاتو پوهنځی

۱۳۸۶/۲/۴

خپلې خبرې

د نړۍ ښکیلاک ګرو زموږ پر سپېڅلې خاورې د خپلو شومو هدفونو په موخه په ډېرې سپین سترګی څو وارې تېري کړي، چې افغان ولس د خپل استعمار تر جغ لاندې راولې او د غلامۍ کړۍ یې پښو ته واچوي، مګر غیرتي او زړورو افغانانو په تش لاس او سپېڅلې عقیده د غلامۍ زولنې ماتې او دغه برند سترګو استعمار ګرو ته یې داسې غاښ ماتونکی ځواب ور کړ چې د تاریخ په زړه کې په زرینو کرښو، نورو ته د عبرت او پند درس شو.

یو له دې تېریو څخه د انګریزانو دویم تېری دی چې پر افغاني خاوره یې کړی، خو سربښندونکو مجاهدو غازیانو د سر په بدله د دې تیري پر وړاندې سینې سپر کړې او لکه غرونه یې مخ ته ودرېدل.

د مجاهدو غازیانو له ډلې یو هم غازي محمد عثمان خان ساپی او د ده کورنی وه، چې

د خپلې خاورې او د اسلام مبارک دین څخه د دفاع په خاطرېې په کلکه مبارزه وکړه چې د ده او د ده کورنۍ په اړه زه دلته څه نه وایم، چې بشپړ تفصیل به یې د دې وړوکي کتابګوټي په راتلونکو پاڼو کې ولولی.

په پای کې د خپلو درنو استادانو، استاد فضل ولي ناګار څخه ډېره مننه چې زه یې د دې کتابګوټي لیکلو ته وهڅولم، له استاد مست علي خان نیازي څخه هم ډېره مننه، که نه وای نو دا رساله به ستاسو تر ګوتو نه وای رسیدلې او د درانه استاد محمد داود وفا څخه مننه چې په خپله سریزه یې کتاب ته نوره ښکلا هم ور وبښله، د انجینر نور احمد حیدر تګابي څخه په مننې چې د موادو په راټولولو کې یې را سره په خلاص مټ زیار وګاله او همدارنګه د پوهنتوني زده کړو ګران ملګري خیبر جبارزي څخه مننه چې په ورین تندي یې را سره د کتاب په املایي برخه کې مرسته وکړه. د دغه ټولو ښاغلو څخه یو ځل بیا مننه کور یې ودان، هڅې او مرستې یې د نیکی په تله کې حساب شي او د څښتن تعالی د دربار څخه ورته اوږد عمر غوښتونکی یم.

په درنښت

فهیم بهیر

(د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل)

۱۳۸۶/۲/۱۷ لیلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غازي محمد عثمان خان ټاټوبی(کاپیسا)

کاپیسا د افغانستان له مرکزي ولایتونو څخه دی، چې د پنجشیر، پروان، کابل او لغمان تر منځ موقیعت لري. کاپیسا د هېواد په تاریخ کې ځانګړي بابونه لري خو تر هر څه وړاندې د کاپیسا له نوم څخه یې پیلو:

د کاپیسا نوم د چین تاریخ لیکونکو د (کي پن) یا د (کي پیش)، د یونان او روم جغرافیه لیکونکو د کاپیسا په نوم یاد کړی دی. په پخوانیو متونو زند او اوستا کې د (کاپسین، کیاپسې او کافو) په نومونو هم یاده شوې ده، خو بطلیموس د کاپیسا په نوم یاده کړې ده.

اولین سړی چې کاپیسا نوم یې د خلکو تر غوږونو ورسوه هغه د سانسکریټ د ژبې د صرف او نحوي عالم پاڼیني و. په پخوانیو لیکوالو کې ابو ریحان البیروني وروستنی شخص و، چې د کاپیسا د نوم یادونه یې کړې ده.

کاپیسا د هېواد یوه تاریخي سیمه ده، چې د کوشانیانو د سترواکی ځانګړی مَرکز و. د تاریخ په اوږدو کې نوموړې سیمې د خپل ستراتیژیک موقیعت په اساس د باختر، هند، اراکوزیا او دروم د بحېرې تر منځ ځانګړی رول درلوده، چې د یادو سیمو څخه به تجارتي کاروانونو پر همدې سیمې باندې تګ او راتګ کاوه.

کاپیسا یو اوسنی شکل لري او بل پخوانی. په لرغونې کاپیسا کې د کابل او پروان سیمې لکه ، کوهدامن، بګرام، چاریکار، جبل السراج او د اوسنی کاپیسا سیمې لکه کوهستان، نجراب او تګاب هم د کاپیسا په نوم یادیده او بګرام یې مرکز و، چې د تاریخ مهو پاچاهانو په کې هستوګنه کړې ده. یاده سیمه د یوناني او باختري پاچاهانو

په واکمنیو کې هم ځانګړی ارزښت درلوده، چې د هغه مهال یو شمېر تاریخي اثار اوسمهال هم د کاپیسا په بیلابیلو برخو کې موجود دی.

کاپیسا د کانیشکا د واکمنی پر مهال ځانګړی او زرین تاریخ لري، چې یاده سیمه ۶۲۰ کاله د اریانا د پلازمینې په توګه پاتې شوې ده. د ده پر مهال کاپیسا د سیاسي نفوذ نه برخمنه وه، ښه فرهنګي او تجارتي اړیکې یې د هغه مهال له مهمو ستر واکیو، لکه: د چین او روم سره درلودې . په دغه دوره کې د کاپیسا په بیلابیلو برخو کې عبادتځایونه او ښارونه هم جوړ شوي ،چې اوسمهال د ځینو کیندونو په اساس یې لرغوني آثار را ویستل کېږي.

کانیشکا(۱۶۰-۱۲۰م) هغه واکمن دی ،چې یو ځانګړی حکومت یې په اریانا کې رامنځته کړ او د خپل سیاسي نفوذ د کنټرول په موخه یې د اوړي مرکز د کاپیسا بګرام وټاکه. چیني زایر ،چې په اوومه عیسوي پېړی کې کاپیسا ته راغلی و، له دې سیمې څخه یې لیدنه کړې او په هغه وخت کې پاچا د کشتاریه، یعنې د نجیباو له ډلې څخه و ،چې اوه« ۷» امارتونه یې تر اداري لاندې و او هغه سیمې ،چې د کاپیسا په سیاسي نفوذ کې شاملې وي هغه چیني زایر هیوانتسنګ په لاندې توګه معرفي کړي دي:

۱ – لاپو(لغمان) شاهي کورنی یې له منځه تللې وه او د کاپیسا له خوا نه اداره کېده.

۲ – نګاراهار(ننګرهار) دلته هم کومه ځانګړې حکمراني نه وه ،بلکې حکمرانان یې له کاپیسا څخه ټاکل کېدل.

۳ – تاشاسیلو(تاکسیلا) دا سیمه هم ډېر وخت د کاپیسا نه اداره کېده، خو وروسته په کشمیر پورې وتړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لنډه یادونه وشوه ،چې د کاپیسا د عروج وخت په فرهنګي، سیاسي او تجارتي لحاظ د کانیشکا له واکمنۍ سره اړه لري او د ده پر مهال د سیمو د ستر واکیو سره ځانګړي روابط درلودل، د ده پر وخت د مذهب ازادي هم زیاته وه، ،چې د کاپیسا په مرکز (بګرام) او په نورو سیمو کې ډیر عبادتځآیونه او راهیبان موجود و ،چې د بودایي دین یو مشهور عالم د (ګوناوارمن، Gunavar man) ،چې د کاپیسا یو شهزاده و، ځانګړی نوم لري ،چې ده د بودایي دین د خپرېدو په موخه د جنوب ختیځ اسیا او چین ته سفرونه وکړل او هلته یې ګڼ شمېر شاګردان وروزل.

له کوشانیانو څخه وروسته واک کیداریانو ته ورسیده او د دوی پر مهال هم کاپیسا د پلازمینې په توګه مطرح وه. په نهمې میلادي پېړۍ کې د کاپیسا پر ځای کابل د پلازمینې په توګه وټاکل شو او وروسته لدې په اسلامي تاریخونو او آثارو کې د کاپیسا پر ځای د کابل نوم د تاریخ پاڼو ته ولویده یعني د (۲۲۰ م) نه ۱۹۶۰م پورې کومه پاملرنه ورته ونه شوه، بلکې په ۱۹۶۰ م (۱۳۴۲ ش ل) د هغه مهال لومړي وزیر فیصله وکړه ،چې د افغانستان ادار ي واحدونه لوړ شي همغه و،چې کاپیسا بیا د یو ولایت په توګه رامنځته شوه، چې اوسمهال شپږ ولسوالۍ لري.

کاپیسا د بحر له سطحې نه ۱۵۰۰ متره لوړوالی لري او ۱۸۷۱ کیلو متره مربع مساحت لري. د کاپیسا شمال کې د هندوکش لوړ غرونه، د پنجشیر واورینې څوکې، د نیلاب سیند او د شمالي ډنډ ورته ځانګړې ښکلا ورکړې له همدې امله د پخوانیو واکمنانو هستوګنځی و.

د کاپیسا اقلیم په ژمي کې یخ او په اوړي کې ګرم دی ، مګر په پسرلي او مني کې

معتدله هوا لري. د کابل په نسبت د بحر له سطحې څخه لږه ارتفاع لري، نو ځکه هر ډول کر کیله پکې کېږي.د نوموړي ولایت د اورښت اندازه ۳۰۰ – ۴۰۰ ملي متره ده او په اوړي کې یې تودخه د ۲۵ او ۴۵ درجو ترمنځ وي.

د کاپیسا په لویدیځ کې د پنجشیر سیند تېرېږي، چې اول کوهستان، دویم کوهستان او د کاپیسا مرکز ته تري د اوبو لوی نهرونه غزیدلي او د یادو سیمو کرنیزې ځمکې خړوبوي.

محمود راقي: محمود راقي د کاپیسا مرکز دی، چې ۱۲۱ کیلو متره مربع مساحت لري، چې جنوب ته یې نجراب ، ختیځ ته یې کوهبند، شمال ته یې دویم کوهستان او لویدیځ ته یې د پنجشیر سیند پروت دی. د اټکل له مخې شمالي عرض البلد په ۳۴ درجو او ۳ دقیقو او ختیځ طول البلد ۲۸ درجو او ۲۴ دقیقو کې واقع دی او د ۶۰ په شاو خوا کې کلي لري.

د کاپیسا مرکز کرنیزه ځمکه لري، چې یادې ځمکې د پنجشیر له سیند څخه خړوبېږي . د کاپیسا د نورو سیمو په پرتله د انګورو باغونه ډېر لري او د اوړي په موسم کې ګڼ شمېر سیلانیان د کاپیسا له مرکز څخه لیدنه کوي. محمود راقي دوه مهمې سیمې لري، چې د سیاحتي او اقتصادي ارزښتونو څخه برخمنې دي، یوه د محمود راقي په ختیځه برخه کې د ریګروان په نوم پرته ده او بله د محمود راقي په لودیځه برخه کې د صیادو په نوم. دې دواړو سیمو ته د کال په هر موسم کې ګڼ شمېر سیلانیان د هبواد له نورو برخو څخه راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

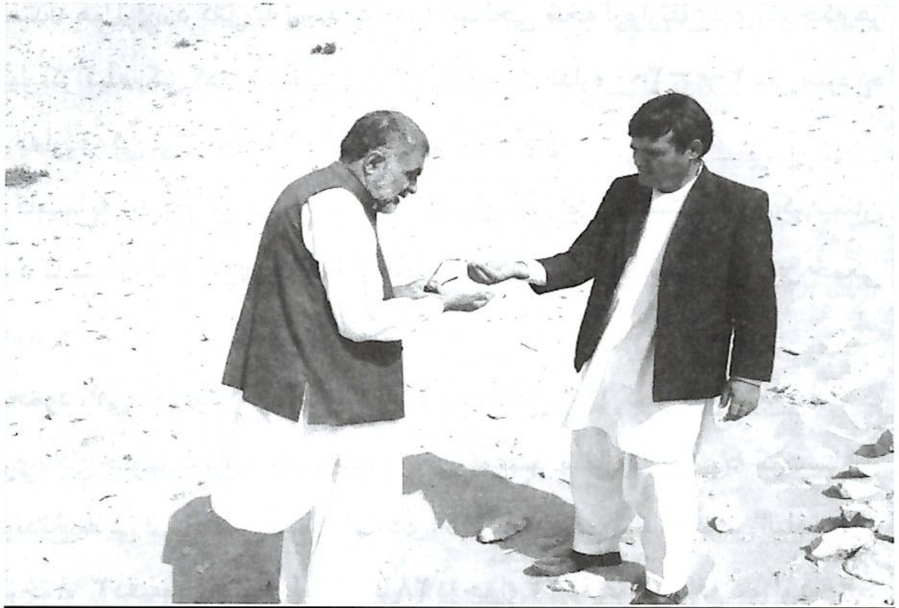

د کتاب لیکوال له پیاوړي تاریخپوه او څېړونکي استاد حبیب الله رفیع سره په رېګروان سیمه کې.

د ریګروان په سیمه کې د ابو حنیفه صیب په نوم یو زیارت هم شته او په لسګونه نورې افسانوي کیسې هم لري. د دې سیمې له ریګ څخه په تعمیراتي موادو کې کار اخیستل کېږي اوسمهال پرې حکومت بندیز لګوي چې څوک یې وړلی نه شي.

تګاب: تګاب د کاپیسا جنوبي ولسوالۍ ده ،چې ۴۸۵ کیلو متره مربع مساحت لري او د سمندر له سطحې څخه ۱۳۰۰ متره لوړوالی لري. د تګاب ولسوالۍ ختیځ ته لغمان او اله سای ولسوالۍ،شمال ته یې نجراب ولسوالۍ، جنوب ته یې د کابل سروبي ولسوالۍ او لویدیځ ته یې د پنجشیر سیند پروت دی.

د وربنمو تنګي تاریخي لار پر همدې ولسوالۍ باندې غزېدلې ده چې د هېواد ختیځې سیمې د هېواد له شمال سره نښلوي. په دې ولسوالۍ کې هم ګڼ شمېر

تاریخي آثار شته او ډېر وخت د غیرې فني کندنو په ترڅ کې بر سېره شوي او زیات وخت له ګاونډیو هېوادونو څخه ځینې کسان راغلي دلته یې څېړنې کړې او ځنې مواد یې ویستلي دي. په دغه ولسوالۍ د کوشانیانو د وخت سیکې، لوښي او د غرونو په لمنو کې پخواني کورونه را برسېره کېږي ،چې د جوړېدو وخت یې د کوشانیانو واکمنۍ ته رسیږي.

تګاب د کاپیسا د نورو ولسوالیو په پرتله پراخې شنې سیمې لري، د کال په څو میاشتو کې د نجراب او د اله سای د رودونو څخه یې کرنیزې ځمکې خړوبېږي. د تګاب ولسوالۍ هر ډول تازه او وچې مېوې لري چې خواږه انار یې د نړۍ په کچه ځانګړی شهرت لري اوسمهال یې الوبخارا هم په لوړه بیه نورو هېوادونو ته صادرېږي.

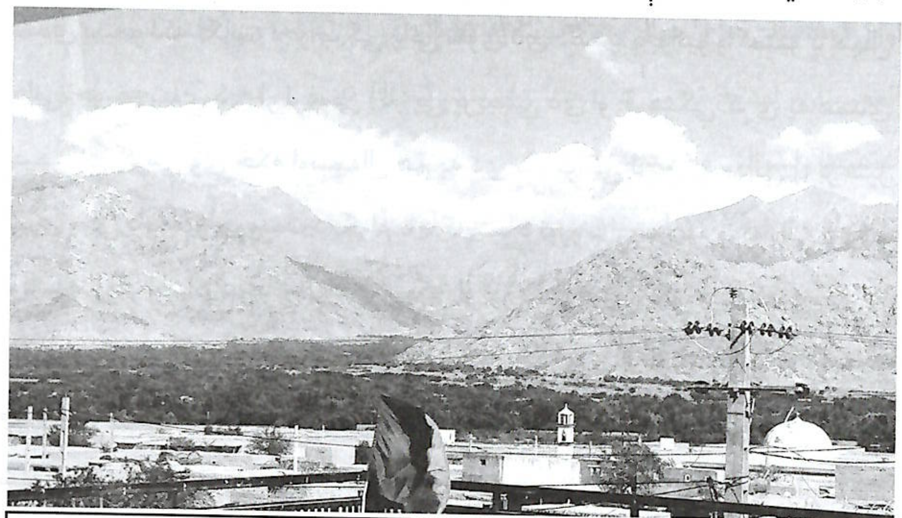

د تګاب د بره درې انځور

د هېواد نومیالی غازي محمد عثمان خان هم د یادې ولسوالۍ د احمد زیو په سیمه کې پیدا شوی دی، د نوموړي د کورنۍ غړي اوسمهال هم د خانانو په نوم یادیږي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تګاب د بیلابیلو سیمو سربېره د هېواد نورو برخو ته هم کوچیدلي دي. د تګاب ولسوالۍ اوسمهال ستر لوی بازار لري، چې د کاپیسا د نجراب، اله سای، د کاپیسا د مرکز، د سروبي ولسوالۍ د لغمان او ننګرهار یو شمېر سوداګر هم ورته په هره اونۍ کې تګ او راتګ کوي.

نجراب: نجراب هم د کاپیسا په جنوب ختیځ کې پرته ولسوالۍ ده ،چې د هندوکش په لړیو کې را ګېره ده ،چې ۵۸۵ کیلو متره مربع مساحت لري او د سمندر له سطحې نه ۱۶۷۵ متره لوړوالی لري.

نجراب پنځه لویې درې لري، د وریښمو تنکي د لارې به د میلاد نه مخکې او وروسته تجارتي کاروانونه کاپیسا ته د جنوب یا د شمال له لارې داخلېدل. دوی ډېر وخت په همدې سیمو لکه تګاب، نجراب کې پاتې شوی دي دلته د پخوانیو واکمنیو پر مهال ودانۍ جوړې شوي دي او لرغوني آثار یې پرېښې دي او فرهنګي کړۍ په همدې سیمو کې ګرمې وې ځکه اوسمهال هم په دې سیمو کې لرغونې ودانۍ را بر سېر کېږي ،چې د ودانیو جوړښت د بګرام یا د کاپیسا د نورو ښارونو سره ورته والی لري او یونانیانو او کوشانیانو د زمانې لوښي، سیکې او نور مسي شیان پکې پیدا کېږي.

نجراب د هېواد په کچه د طبیعي ښکلا له امله ځانګړی ځای لري، په اوړي کې یاده ولسوالۍ هم ګڼ شمیر سیلانیان لري، په غرنیو لړیو ښکیلي درې، د غرونو په ډډو کې شنې ونې، په سینه یې هر ډول میوې او یخو چینو یې طبیعې ښکلا څو برابره نوره هم ښایسته کړې ده. یاده ولسوالۍ د تګاب او اله سای په پرتله لوړه ده، د سیند ګوټو اوبه یې د پنجشیر له سیند سره یو ځای کېږي. نوموړې ولسوالۍ کرنیزې ځمکې هم لري، چهار مغز او جنغوزې یې له هېواده بهر صادرېږي. په علمي لحاظ هم ځانګړې

کدرونه لري، چې د هېواد په کچه لومړنۍ ولسوالۍ ده، چې ډېرې طبي ډاکټران لري.

د نجراب طبیعي ښکلا

اول کوهستان: دا ولسوالۍ د کاپیسا په شمال کې پرته ده، چې جنوب ته یې دویم کوهستان، لودیځ ته یې د پنجشیر سیند، شمال ته یې پنجشیر او ختیځ ته یې کوهبند ولسوالۍ واقع ده.

یاده ولسوالۍ ۱۷۱ کیلو متره مربع مساحت لري او ډېرې سیمې له لرغونو اثارو ډکې دي چې د خم زرګر په نوم سیمه یې په لرغونپوهنه کې د ځانګړې مطالعې وړ ده. په دې ولسوالۍ که د «نساجي ګلبهار» په نوم د رخت جوړونې فابریکه وه، چې د اسیا په کچه یې شهرت درلوده او په ۲۴ ساعتونو کې به درې ډلو کسانو په کې کار کاوه. په علمي او اقتصادي لحاظ هم یاده ولسوالۍ په اوله ګټه ګوری کې ده.

علمي او فرهنګي شخصیتونه هم لري . په ۱۳۷۶ کې د البیروني پوهنتون په دې ولسوالۍ کې جوړ شو چې اوسمهال اته پوهنځي لري او تر څنګ یې نورې علمي موسسې او انستیتونه هم جوړ شوي دي. د البیروني پوهنتون لومړنۍ پوهاند ډاکټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد نعیم شریف دی چې د دویم کوهستان اوسیدونکی.

د اول کوهستان یوه زرغونه منظره

اول کوهستان کرنیزې ځمکې هم لري، چې د پنجشیر له سیند څخه خړوبېږي، نوموړي ولسوالۍ هر ډول میوې او کرنیز حاصلات لري چې د اوړي په موسم کې درې مهم ځایونه یې د ارزښت وړ دي: د خم زر گر سیمه، د شرکت د گلبهار ځنډه او د گل غونډۍ برخه ،چې د کاپیسا د طبیعي ښکلا د تاج برخې گڼل کېږي.

دویم کوهستان: د دې ولسوالۍ شمال ته اول کوهستان، ختیځ ته یې کوهبند ولسوالي، لودیځ ته یې د پنجشیر سیند او جنوب ته یې محمود راقي پروت دی. دا ولسوالۍ د کاپیسا د مرکزي برخو څخه گڼل کېږي، چې کرنیزې ځمکې ډېرې لري

او د پنجشیر له سیند څخه خړوبېږي.

پخوا دواړه کوهستانونه یوه ولسوالي وه، خو ۱۳۷۷ هـ ش کې په دوه برخو(اول کوهستان او دویم کوهستان) باندې وویشل شوه. د دې ولسوالۍ مرکز د جمال اغې سیمه ده، چې د کاپیسا مرکز له اول کوهستان سره نښلوي. دا سیمه هم هر ډول تازه میوې لر ي، خو انگور یې له هېواده بهر صادرېږي. د دویم کوهستان ختیځه ځنډه غرنۍ ده، افسانوي کیسې هم لري خو لودیځه ځنډه یې د پنجشیر په سیند او شنوبوټو او ونو باندې ډېره سینگار شوې ده، نو په دې اساس ډېری سیلانیان هم له دې دواړو برخو څخه لیدنه کوي.

کوهبند: کوهبند ولسوالۍ غرنۍ سیمې لري، له نوم څخه یې معلومېږي چې په غرونو کې راگېر ده. کوهبند ولسوالۍ ۱۹۳ کیلو متره مربع مساحت لري، د بحر له سطحې

د کوهبند یوه غرنۍ چینه او د توتو مېله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخه ۲۰۰۰ متره لوړوالی لري. نوموړې ولسوالۍ د ختیځ طول البلد په ۶۹ درجو او ۲۹ دقیقو او د شمالي عرض البلد په ۳۵ درجو او ۵۳ د قیقو کې واقع ده.

کوهبند ولسوالۍ د اول او دویم کوهستان، نجراب او د پنجشیر ولایت سره ګډې پولې لري. دا ولسوالۍ ځنې طبیعي ځانګړتیاوې لري، د ښه ژوند له پاره ښه اقلم«اب و هوا» لري، د غرنو په لمنو کې د اوبو چینې لري د همدې له امله یې اوسیدونکي د ښې روغتیا خاوندان دي.

کوهبند ولسوالۍ وچه او تازه مېوې لري لکه توت، چارمغز او بادام. خلک یې ډېر میلمه پال اوزیارکښ دي . نوموړې ولسوالۍ د کاپیسا د ټولو ولسوالیو په پرتله لوړه ارتفاع لري او ډېرې تاریخي ځایونه لري، چې هر غر او پرښه یې له افسانوي کیسو ښخه ډکه ده.

اله سای: دا ولسوالۍ د کاپیسا په جنوب ختیځ کې پرته ده، د تګاب، نجراب، لغمان سره ګډې پولې لري او تر ۱۳۶۸ هـ ش پورې د تګاب ولسوالۍ علاقداری وه. نوموړې ولسوالۍ ۳۴۲ کیلو متره مربع مساحت لري او د سمندر له سطحې نه ۱۶۲۵ متره لوړ والی لري.

د اله سای کلمه ترکیبي نوم دی، چې بېلابېلې معناګانې ورکوې. د « هله» ریښه په پښتو کې د «هغه وخت» معنا ورکوي او «سای» په پخوانۍ عامیانه پښتو کې د «د سیلاب د تېرېدلو لارې» ته وایي. همدا ډول هغه ځمکې ته هم وایي چې ځوړه وي.

اله سای د خپل جوړښت له مخې هم مخ په ځوړه درې لري چې د لږ باران له امله یې اوبه د تګاب له رود سره یو ځای کېږي.

د دې ولسوالۍ ډېری خلک بزګر او مالداران دي او د ځمکې کرنیز حاصلات یې یو

فصله دي. په دې ولسوالۍ کې کرنیزې ځمکې هم لږ دي، خو چارمغز او جنغوزي په کې ډېر دي.

که په لنډ توګه د کاپیسا د سیمو طبیعي جوړښت ته ځیر شو، نو ویلای شو، چې کاپیسا د هسکو او واورینو غرونو له امله په ژمي کې یخه هوا او په اوړي کې معتدله او ښه هوا لري ،چې د هیواد له ګوټ ګوټ نه ګڼ شمېرخلک یې د سیل له پاره راځي.

د کوهستان اوله او دویمه برخه او د محمود راقي سیمې په اوړي کې د شنو او ښکلو

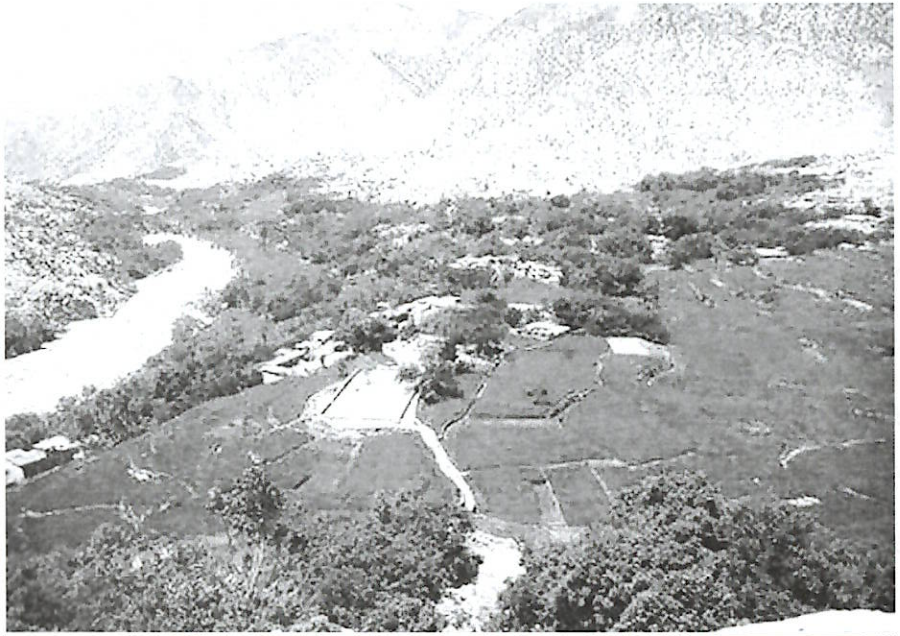

د اله سای یوه غرنۍ دره

ونو له کبله سمسورې او تازه ښکاري ،چې په دې سیمو کې توت، زردالو، بادام او د انګور ونې لیدل کېږي. د دې سیمو په پرتله په نجراب او تګاب کې انار، جنغوزي، الو، چارمغز زیات پیدا کېږي او د نورو میوو ونې هم لري. د کاپیسا د کرنې پیداوار غنم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوار، اوربشي، لوبيا، مې، پنبه او کچالو دي او وچې او تازه ميوې لکه انګور، انار، بادام، جنغوزي او زردالو نورو ولايتونو او ځينو بهرنيو هېوادونو ته هم صادريږي.

په دغه ولايت پخوا د نساجي فابريکه هم موجوده وه ،چې د اسيا په کچه يوازينۍ فابريکه وه ،چې ښه ټوکران يې جوړول او زيات شمېر کارکونکو په کې دنده تر سره کوله ،چې هغه اوسمهال د کورنيو جنګونو له امله ويجاړه شوې ده او اوسني حکومت هم ورته هيڅ پاملرنه نه ده کړې.

کاپيسا د خپل جغرافيوي موقيعت ته په کتو او د لرغونو پاچاهانو د واکمنۍ په اړه ګڼې افسانوي کيسې هم لري ،چې زيات وخت له تاريخي واقعيتونو سره نژدې اړخ لګوي، بل خوا د هندوکش لوړ غرونو څخه په اوړي کې څو مياشتې ګرم شمال هم په دې سيمه کې لګېږي ،چې زيات وخت کرنيزو حاصلاتو ته زيانونه اړه وي.

په کاپيسا کې ۲۸۷۰۰۰ جريبه کرنيزه ځمکه شته ،چې له دې جملې څخه يې ۱۰۰۰ جريبه للمي ده، ،چې د اول کوهستان، دويم کوهستان او محمود راقي ځمکې په اوړي کې د پنجشير له سيند څخه خړوبېږي، مګر په نجراب، تګاب او اله ساى او کوهبند ولسواليو کې ځمکې د غرونو له لړيو څخه د واورو په ويلې کېدو سره اوبه کېږي ،چې په اوړي کې ذکر شوي سيمې د اوبو له کمښت سره مخ دي او د کرنيزو حاصلاتو پر کموالي او ډېروالي اغيزه لري.

کاپيسا د هېواد په تاريخ کې مهمه سيمه ګڼل شوې ده ، چې د يونانيانو او کوشانيانو د واکمنيو پر مهال يې ځانګړې شهرت درلوده. د کانيشکا د واکمنۍ پر مهال د اوړې پلازمينه وه ،چې د پخوانۍ اريانا ډېرې سيمې يې تر واک لاندې وې او دغه مهال د کاپيسا اړيکې د سيمو د نورو ستروا کيو سره نژدې وې.د همدې واکمنيو پر مهال په

کاپيسا کې فرهنګي مرکزونه او بازارونه موجود و او د هغه وخت د ځينو هېوادونو مهم توکې همدلته پلورل کېدل، خو د اسلام مبارک دين په راتګ سره له کاپيسا څخه پلازمينه کابل ته يوړل شوه او کوم فرهنګي ميراثونه ،چې يې درلودل هغه ځينې له مينځه لاړل او وروسته له دې کابل خپل ځانګړى نوم په تاريخ کې پيدا کړ.

(د پورتنى ليکنې مهمې او تاريخي برخې زما په پخوانيو اثارو: د کاپيسا ولسي ادبيات او کاپيسا در سال ۱۳۹۰ کې چاپ شوي دي، ځکه دلته مې ورته ماخذ نه دى ورکړى).

معاذ الله ساپى

مخکې له دې چې د غازي محمد عثمان خان په اړه نبغ په نبغه خبرې وکړو لازمه بولم چې د ده په کورنۍ څه نا څه رڼا واچوم.

زموږ د هېواد ملي اتل غازي محمد عثمان خان ساپي، نيکه معاذ الله خان نومېږي، چې په معذو بابا هم شهرت لري. نوموړى اصلاً د کوه ساپي ولسوالۍ د کوه درې د کلي اوسيدونکي و او له هغه ځاى څخه د خوج بلند يا د تګاب او کوه ساپى تر منځ چې کوم غر پروت دى د همدې لارې د تګاب په لور وکوچېده او د تګاب د نوروز خيلو په سيمه کې يې واړول، چې دا سيمه لومړى يوه وچه دښته وه او به يې نه درلودې، مګر د معذو بابا د کرامت او زيار په وجه په دې سيمه کې د اوبو يوه چينه را پيدا شو چې نوموړې سيمه يې زرغونه کړه.

معذو بابا ياده سيمه(دښته) اباده کړه او د کرنې وړ شوه او د نباتاتو په کرونده يې پيل وکړ. کومه چينه چې د نوموړې دکرامت په وجه پيدا شوې ده اوسمهال يې هم خلک د معذو بابا د چينې په نوم يادوي او هغه غرنۍ لار چې د کوه ساپي ولسوالۍ څخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګاب په لور غزیدلې ده، د معذو بابا د لارې په نوم یادیږي.

معذو بابا د عزت وړ، تقوادار او فهم لرونکی شخص و چې د تل له پاره به یې د خپلو خلکو په روزنه کې ونډه اخیسته او دوی یې د غفلت له خوب څخه وېښول او د دین تبلیغ به یې ورته کاوه، همدا ډول یې خلک د مالدارۍ، کرنې، تعلیم او د وطن د ابادۍ په لور هڅولي دي.

معذو بابا د خپل وخت خان هم و، چې د هېواد په شمالي برخو(پروان – کاپیسا) کې یې ډېرې ځمکې درلودې او په تګاب کې یې هم ډېره ځمکه اباده کړې وه. نوموړی د خپل استعداد او شخصیت له امله د تګاب د خلکو مشر و، چې د تګاب کوهستان او په مجموع کې د کاپیسا مالیات به یې ټولول او حکومت ته به یې سپارل[1].

د تاریخي سرچینو له مخې د معذو بابا او د همغه وخت د حکومتي کسانو ترمنځ د مالیاتو د را ټولولو په سر نښتې هم رامنځته شوي دي. په دې اړه سید قاسم رښتیا لیکلي دي: « امیر دوست محمد خان د خپل حکومت د ټینګښت له پاره یو شمېر سیمو کې لښکر کشي وکړه او هلته یې خپل مخالفان وټکول ، چې له هغو سیمو څخه په کوهستان کې سید بابا قشقاري، نورک شکردره یي، زمان خان استالفي او په تګاب کې د امیر د مخالفینو مشر معاذ الله خان و، چې د تګاب جنګ د معاذ الله خان په مشرۍ ډېره ادامه پیدا کړه او امیر دوست محمد خان زیات شمېر عسکر د نواب جبار خان په مشرۍ ولېږل، چې معاذ الله خان ورته ماته ورکړه. له همدې امله پخپله امیر دوست محمد خان د تګاب په لور پاملرنه وکړه، معاذ الله خان ته یې یوه سخته ماته ورکړه او ژوندی یې ونیوه چې د حاجي خان په شفاعت ورته ښښنه وشوه باقي مالیات

[1] مدیر صیب امین الله خان د غازي محمد عثمان خان د کورنۍ غړی او د تګاب د خانانو د کلي اوسیدونکی.

یې امیر دوست محمد خان ته وسپارل »«۳: ۶۷».

د ملي اتل غازي محمد عثمان د کورنۍ د غړو په وینا معذو بابا ځکه د هغه وخت حکومت ته مالیات نه سپارل چې خلک د محمد زیانو له ظلم او ستم څخه ډېر په تنګ و او هر یو یې په یو ولایت کې یو پاچا و د مرکزي حکومت اثرات نه لیدل کېدل، معاذ الله خا ن د مرستې پر ځای له دوی سره مخالفت کاوه.

امیر دوست محمد خان چې په لومړي امارت کې کابل ونیوه، د خپلو و روونو جرګه یې جوړه کړه هېواد یې په خپل منځ کې وویشه یعنې یو مرکزي حکومت په څو برخو وویشل شو «۱: ۳۱۲».

په تګاب کې د امیر دوست محمد خان پر وړاندې د معاذ الله خان د مخالفت په اړه د میرغلام محمد غبار د اثر څو کرښې را اخلو: « په ۱۸۴۶ م کال کې د تګاب خلکو د معاذ الله خان په مشرۍ او همدارنګه صاحبزاده جانان او صاحب زاده فتح خان، د امیر دوست محمد خان په ضد پاڅون وکړ، چې معاذ الله خان د امیر دوست محمد خان د لښکر مشر نواب جبار خان ته ماته ورکړه، نو وزیر محمد اکبر خان د تګاب جنګ ته لاړ ، صاحب زاده یې ووژه مالیات یې دوباره معلوم کړل او وزیر محمد اکبر خان بېرته کابل ته وګرځېده» « ۹: ۵۷۶».

مخکې یادونه وشوه چې معذو بابا له پخوا څخه شتمنې درلوده. نوموړی د تګاب په جنوبي برخه کې هستوګن شو او هلته یې ډېره ځمکه اباده کړې ده، چې وروسته د نوموړي له مرګ څخه د ده اولادونه هم د تګاب نورو برخو ته کوچیدلي دي او په تګاب کې یا د هېواد په کچه د نوموړي د کورنۍ غړي د خانانو په نوم یادیږي او د نوموړي له مرګ څخه وروسته، حکومت ته د مالیاتو سپارلو دنده د ده اولادونو تر

سره کوله.

د معذو بابا کورنی د هېواد په تاریخ، کې هم ځانګړي ځای لري چې غازي محمد عثمان خان او د نوموړي دوه ورونو د انګریزانو په جګړه کې او پاتې غړو یې د امان الله خان او نادر خان تر حکومت پورې د هیواد په مهمو مسایلو کې مهم رول لوبولی دی، چې د دې کتاب په وررستیو مخونو کې به ورته اشاره وکړو.

شاداد خان ساپی

د غازي محمد عثمان خان پلار شاداد خان نومېږي، چې نوموړی د خپل پلار په څېر خیرک او یو ملي شخص و. نوموړي مروجې دیني زده کړې هم کړې وې او د معذو بابا د کورنی فعاله ځوان و، چې د خپلو هلو ځلو او کوښښونو او ښو اړیکو په اساس یې ځانګړی شهرت درلوده او د تګاب د خلکو مشري به یې کوله.

شاداد خان د خپل ولس سره خواخوږي درلوده او له هغوی سره یې اقتصادي او هر اړخیزې مرستې کولې، نو ځکه ورڅخه خپل قوم راضي و او د تګاب او نجراب د خلکو فیصلې به یې کولې . نوموړي ته خپل د پلار له مرګ نه وروسته دنده سپارل شوې وه، چې د تګاب او نجراب د سیمو مالیات راټول کړي او مرکزي حکومت ته یې وسپاري. شاداد خان یو جرګه مار سړی و، په تګاب کې یې لس لویې کلا ګانې درلودې او د تګاب، نجراب سر ښره د سروبي د ځینو سیمو مشري هم د نوموړي په غاړه وه.

د نوموړي د کورنی د غړو په وینا د نوموړي شهرت او ښې اړیکې او د حکومت سره د مالیاتو په برخه کې مسولیت او پر نوموړي د ولس راټولیدل دا هغه عوامل و چې د تېزین د یو شمېر خانانو یا هغه مهال یو شمېر کسانو په زړونو کې حسد او کینه پیدا

کړه. دوی خپلې متې راونغاړلې، تر څو چې شاداد خان ووژني، اخر دغه خانان چې د تیزین د سیمې اوسیدونکي و پر ده بر لاسي شول چې د شاداد خان ساتونکی ابراهیم یې د نوموړي(شادادخان) د وژلو له پاره په ۴۰۰ افغانیو راضي کړ .

کله چې شاداد خان له مالیاتو سره کابل ته وخوځیده، تیزین ته تر رسېدلو مخکې د خپل ساتونکي(ابراهیم) له خوا ووژل شو او ابراهیم(قاتل)په همدغه شپه بېرته د تګاب په لور وخوځیده دا چې د شپې تیاره وه ابراهیم ناڅاپه په کنده کې وغورځېده او دواړه پښې یې ماتې شوې. کله چې د شاداد خان ورونه د نوموړي د مرګ له پېښې نه خبر شول، نو ابراهیم ته یې په همغه کنده کې دولس منه باروت خښ کړل او انفجار یې ورکړ، تر څو د هغه وجود هم ټوټې ټوټې شو او ورونو یې بیا د شاداد خان جنازه تګاب ته راوړه او په خپل پلرنی هدیره کې خارو ته وسپارل شو [۲].

د شاداد خان ساپی ښخه داسې اولادونه پاتې شولو چې د انګریزانو په دویمه جګړه او د امیر عبدالرحمن خان د واک پر مهال د نورستان په نېولو کې یې د هېواد په معاصر تاریخ کې ځانګړي بابونه جوړ کړي دي.

د غازي محمد عثمان د کورنی یو شمېر غړي د امیر دوست محمد خان او شاداد خان تر منځ د مخالفت یادونې هم کوي، په تاریخې اثارو کې د دوی د مخالفت ښکاره عوامل نه لیدل کېږي، خو د امیر مخالفینو هڅه کوله چې یو شمېر مشران د امیر دوست محمد خان پر وړاندې را وپاروي . د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد ډګروال غلام حیدر خان د هېواد د تاریخ لیکونکي غبار د اثر «افانستان در مسیر تاریخ» په حواله وایي:« ملا غلام پوپلزی چې امیر دوست محمد خان بندي کړی و له

[۲] ډګروال غلام حیدر خان د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي خانې ځخه وتښتېده ، خو انګریزانو ملاغلام له کابل څخه د ښځې په چادرۍ کې په خره سپور تګاب ته ولېږه، تر څو شادا خان د امیر دوست محمد په ضد تحریک کړي».

د محمد عثمان خان ساپي ژوند لیک

د هېواد لوی مبارز غازي محمد عثمان خان ساپی پر کال ۱۸۳۹ م کې د کاپیسا ولایت د تګاب ولسوالی د ښکلې درې د احمدزیو د سیمې د خانانو په کلي کې زیږیدلی دی «۵: ۲».

نوموړی د شاداد خان زوی، د معاذ الله خان لمسی، د غازي پیرمحمد خان او غازي محمد شاه خان ورور دی. نوموړی یو ځوانمرده او روڼ انده زلمی و دنګه ونه او شنې ستر ګې یې درلودې، چې په ډېرو سیمو کې به د نوموړي د ښې ځوانۍ او د ښو اخلاقو ستاینه کېدله.

محمد عثمان خان په ۱۲۳۰ هـ ش کال «۱۸۵۱ م» کې د ۱۲ کلو په عمر و، چې د وګړو په منځ کې به کیناسته او د استعماري ځواکونو د ظلم او ستم خبرې به یې کولې کله چې په عمر ۲۲ کلن شو، نو په بېلابېلو سیمو (پروان او د کاپیسا شاو خوا سیمې) کې به ګرځېده او د ولس خلکو ته بې د انګریزانو د د ۱۸۳۸ – ۱۸۳۹ – ۱۸۴۲ کلونو ظلم او ستم روښانه کوه، تر څو خلک د انګریزي ښکیلاک پر وړاندې را وپاروي«۴: ۲۱۷ ».

محمد عثمان خان د خپل نیکه په څېر په شمالي او په تګاب کې د لوی ثروت خاوند و او په همدغو سیمو کې نوموړی د هغه مهال د حکومت او د سیمیزو جرګو د یومهم

شخص په توګه د امنیت په راوستو کې د خلکو او حکومت تر منځ د منازعاتو په حل کېدو کې مهم رول لوبوه . د نوموړي د ځوانی مستۍ او خوږې شپې وې چې یو ځل بیا انګریزي ښکیلاکګرو زموږ پاکه خاوروه تر تهدید لاندې راوسته او د دویم ځل له پاره یې یرغل پیل کړ، چې په دې موده کې عثمان خان خپله بېړۍ د ځوانمردۍ ساحل ته رسولې وه او د انګریز استعماري ځواکونو د یرغل وحشتناکه لړۍ د ګران هېواد افغانستان له جنوب او ختیځ لورې راخورې شوې، چې د امیر شیرعلي خان واکمني یې هم له زوال سره مخامخ کړه.

د غازي محمد عثمان خان څخه اولادونه نه دي پاتې ،خو د هغه وروونو او د کورنیو پاتې غړو هم د افغانانو او انګریزانو په دویمه او دریېمه جګړه کې او د دې جګړو تر منځ چې کومې واکمنۍ رامنځته شوې دي دوی په کې فعاله ونډه درلودلې ده. کله د ځینو واکمنیو پر وړاندې په مخالفت کې واقع شوي دي او کله یې د دوی د ملاتړ په هدف هڅې کړې دي خو په ټوله کې د دوی د کورنۍ یو شمېر غړي د هېواد په معاصر تاریخ کې ځانګړي بابونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد عثمان خان د جګړې لومړي څرکونه

محمد عثمان خان ساپی په عمر ۲۴ کلن و، چې د هېواد په ختيځو برخو کې د افغانانو او انګريزانو تر منځ جګړې روانې وې . نوموړي د دې جګړې لپاره له خپلې سيمې(تګاب) څخه يو شمېر مبارزين وړي دي او هلته يې له انګريزانو سره سخته جګړه کړې ده.

د دې جګړې په اړه د ساپيانو په تاريخ کې ليکل شوي: « محمد عثمان خان ساپی چې له دغې شخړې څخه بريالی راستون شو نو د پيرنګي ښکيلاکي پوځونو په خلاف يې يو غښتلی هيوادنی ملي غورځنګ د يو شمېر ځوانانو په ملاتړ د تيارسی په حال کې ودراوه. ولې چې محمد عثمان ساپی په دې پوهه و، چې پيرنګيانو د ليونتوب جامې اغوستي، نو په دې ترڅ کې محمد عثمان توري او کريچونه تېره کول او په چټک ډول د کاپيسا ولايت او د پروان په سيمو کې کور په کور، کلي په کلي، دره په دره د ملي خپلواکي غوښتونکي ملي غورځنګ په ځوانانو وګرځېد او هغوی د پيرنګي ښکيلاک ګرو جګړې ته را وهڅول او ټول يې په يووالي د پرنګي مقابلې له پاره چمتو کړل. په دغه وخت کې د نجراب درې ساپيانو د تګاب درې ساپيانو د کاپيسا مرکز شاو خوا ساپيانو او د پروان ولايت د سيمو ملي ځوانانو د محمد عثمان خان د قومادې په انتظار ناست و او ځانونه يې د پيرنګيانو مقابلې ته چمتو کړي و»(۴: ۲۱۸).

کابل ته د روسيي پلاوي راتګ

د روسيې حکومت يو استازی د بريد جنرال ستاليتوف په مشرۍ کابل ته راولېږه، دا هغه مهال و چې د روسانو او انګريزانو تر منځ په سيمه کې سخته سيالی روانه وه او هندوستان د انګريزانو مستعمره وه او افغانستان د دوه سترو قوتونو په منځ کې واقع و، نو ځکه انګريزانو د افغانانو د واکمن «امير شيرعلي خان» څخه بار بار غوښتل تر څو خپل استازي افغانستان ته را واستوي او په افغانستان کې خپل سياسي کارونه پر مخ بوزي او په خپلو سياسي هڅو له دې ځای څخه د روسانو د راتګ مخنيوی وکړي.

د افغانستان د هغه مهال حکومت د انګريزانو د فريبونو څخه خبر تيا درلوده، نو ځکه په هېواد کې د انګريز نژاده استازي د اوسيدلو سره سخت مخالف و او افغاني واکمن هم

دا نه غوښتل، چې د روسانو سره کومه دوستي ټينګه کړي، مګر روسان لاس بري شول خپل استازی يې افغانستان ته راواستوه. د دغه استازي د راتګ په اړه تاريخپوه ښاغلي عطايي د ليکنې ځينې برخې په لنډيز سره را اخلو:« دغه پلاوی په ۱۸۷۸ م د جولای په ۲۲ مه کابل ته راغی. ستاليتوف امير ته يې د جنرال کوفمان ليک ورکړ او داسې يې څرګنده کړه چې دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړي د افغانستان او د روسیې تر منځ د دوستي تړون وکړي او په دغه تړون کې د امیر شیرعلي خان د ګران زوی عبدالله جان ولیعهدي په رسمیت وپېژني.

امیر داسې وګڼله چې د دغه روسي هیئت له وجود څخه به د انګریزانو په مقابل کې ګټه واخلي، خو روسي هیئت افغانستان ته په در واغو واعدې ورکړې، چې هغې کې یوه دا وه: تزارې روسیه به د افغانستان سره مالي او نظامي کومک وکړي البته انګریزان د افغانستان او د روسي تر منځ د دې ټولو مذاکاراتو او مکاتباتو څخه خبر و ځکه د هغوی مشهور جاسوس قاضي قادر د امیر شیرعلي خان په دربار کې موجود و.

څرنګه چې روسانو ستالیتوف په چلبازۍ رالیږلی و او امیر یې استعمال کړ دا د روسانو یوه ټکي وه ستالیتوف لا په کابل کې و، چې روسانو د برلین د کانګریس پریکړه لاسلیک کړه، نو په پټه یې لیک او سړی په کابل کې جنرال ستالیتوف ته را واستوه او ورته یې وویل: له افغانستان څخه په چل را ووځه او د امیر سره د هیڅ شي لاسلیک ونه کړې.

پر امیر انګریزي فشارونه و او روسیي هیئت له ده سره داسې واعده کړې وه، چې دوی به ډېرې لویې قوې د امیر ملاتړ ته راواستوي. وروسته چې ستالیتوف له کابل څخه لاړ او انګریزانو د افغانستان په سرحدونو برید وکړ، نو امیر جنرال کوفمان ته خبر ورکړ هغه ورته په ځواب کې وویل د زیتون پاڼه په لاس کې ونیسه او انګریزانو ته مراجعه وکړه یعنې له انګریزانو سره سوله وکړه.

انګریزانو چې د افغانستان پر سرحدونو بریدونه وکړل امیر شیرعلي خان د ناروغه فکر له امله ونشو کړای چې له ۵۱ زره روزل شوي مسلح، سواره پوځ څخه کار واخلي. نوموړي دا مناسبه وګڼله چې روسیې ته ورشي او هلته د ولسونو ویسرانو ته د انګریزانو

برید رسوا کړي، خو روسانو داسې کوښښ کاوه چې روسیې ته د امیر د ورتګ مخنیوی وکړي او جنرال کوفمان به ډاډ ورکاوه چې انګریزان به هیڅ کله په افغانستان برید ونه کړي او د امیر له خوا د التیماتم ځواب هم په ټاکل شوي وخت کې ونه رسید ه او خپلو عسکرو ته یې امر وکړ چې د سرحد دروازې د انګریزانو پر وړاندې خلاصې پرېږدي تر دې چې یوه پریکړه وکړي.

امیر په ۱۸۷۸ م کې د دسمبر په لسمه نېټه یو لوی دربار جوړ کړ، چې په دې دربار کې ډېر قومي مشران او دیني عالمان هم و او هغوی ته یې وویل چې زه مزار ته ځم ، له هغه ځایه پترزبورک ته او بیا به زه له انګریزانو سره خپله کړنه وکړم. همدا و چې ۱۸۷۹ م د جنوري په میاشت کې مزار شریف ته ورسېده او د فبروری په ۲۱ مه د ۵۶ کلونو په عمر له دې دنیا څخه نا اومیده لاړ»«۸: ۱۱۱_۱۱۷».

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان ته د انګریزي پوځونو ننوتل

کابل ته د روسیي پلاوي راتګ، انګریزان ډېر په تشویش کړي و، نو انګریزانو پر افغانستان باندې یرغلونه پیل کړل بهانه یې دا وه چې د امیر شیرعلي خان لخوا د التیماتوم ځواب په ټاکلي وخت کې دوی ته ونه رسیده . انګریزانو له درې محاذونو څخه د کندهار، کرمې او خیبر څخه پر افغانستان خپل یرغل پیل کړ.

له دیره غازي خان له لارې څخه بولان، کوټه، چمن او قندهار ته را پورې وتل او د پېښور، جمرود، علي مسجد او ډکې نه د جلال اباد په لوري راغلل او دریېمه ډله یې له کوهاټ نه د ټل په لاره پیوار، ځاځي ، میدان ، خوست او د لوګر په لوري یې نظامي حرکتونه پیل او درې واړو ډلو غوښتل، چې په یو وخت کې کابل ونیسي.

د قندهار د محاذ قوماندان جنرال دانیلډ ستورات و، دغه محاذ ۱۲ زره پوځیان درلودل، د کرمې محاذ۱۵ زره پوځیان درلودل، چې مشري د جنرال پیردریک رابرتس په غاړه وه او د خیبر محاذ مشری د جنرال سرساموېل براون په غاړه وه چې ۲۵زره پوځیان یې درلودل چې د انګریزي پوځ ټول شمیر شاو خوا ۶۰زرو ته رسېده.

په دې ترتیب د ۱۸۷۸م د نوامبر په ۲۱ انګریزانو خپل بریدونه پیل کړل. افغانستان ته په داخلیدو یې د پولو در وازې خلاصې ولیدې ځکه چې امیر شیر علي خان خپلو پوځونو ته د شاتګ امر کړی و او خلک د التیماتوم څخه خبر نه و . د انګریزانو بریدونه ناڅاپي و تر څو چې د هېواد د سیمو خلک پرې خبریدل انګریزانو په ټولو مهمو لارو کې ستراتیژیک او مهم ځایونه نیولي و«۹: ۶۱۶».

انګریزي پوځونو قندهار، ننګرهار او پکتیا ته د راتګ په لاره کې د افغانانو د سختو

مقاومتونو سره مخامخ شول ، ډېر ځاروي او عسکر یې تباه شول په جلال اباد او قندهار کې په عسکري چونیو کې کلابند پاتې شول. دې اوضاع انګریزانو ته څرګنده کړه چې په نظامي زور د افغانستان ساتل ناممکن دي. لار د لیتن او د هغه نظامي افسران د دې په ځای چې هندوکش ته ورسیږي د خپل ځان د خلاصون په فکر کې شول.

انګریزانو کیوناري په دې وګماره چې امیر محمد یعقوب خان سره د سولې خبرې وکړي، د افغانستان په ختیځو او جنوبي سرحدي ښارونو کې د انګریزانو د بریدونو څخه شپږ میاشتې تیرې شوې وې چې په ۱۸۷۹ م د می په ۲۶ مه د کابل سره د کیوناري اړیکه ټینګه شوه او امیر محمد یعقوب خان په خپله د ګندمک د معاهدې لاسلیک له پاره ګندمک ته لاړ. که څه هم د افغانستان خلکو نه غوښتل چې د انګریزانو سفیر دې کابل ته راشي خو امیر محمد یعقوب خان د می په ۲۶ مه د ګندمګ تړون له انګریزانو سره لاسلیک کړ«۹: ۶۱۹».

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګندمک تړون

کله چې انګریزان پوه شول، چې په زور سره د افغانستان په خاوره یو قدم پر مخ نه شي تلای ، نو مجبوره شول چې د خبرو له لارې خپل هدف تر لاسه کړي نو امیر محمد یعقوب خا ن ته یې د خبرو وړاندیز وکړ ، همغه و چې خپل اهداف یې په یو تړون کې راټول او په محمد یعقوب خان باندې یې لاس لیک کړل له دې لارې انګریزان خپلو موخو ته ورسېدل.

انګریزان په نړۍ کې سخت غچ اخیستونکی قوم دی ګندومک یې ځکه دغه تړون لپاره وټاکه چې نژدې ۴۰ کاله وړاندې د دوی ۱۷ زره عسکر همدلته له منځه تللي و او ویاړونه یې د ګندومک په سیمه کې د خاور سره خاورې شوي و«۸: ۱۲۳».

د تړون د لاسلیک پر وخت یو شمېر افسران او نظامي قوې هم ور سره وې. سرلیوس

کیوناري د نورو سیاسي کسانو سره هم حاضر و. دغه تړون د لاندې ما دو په بنا د انګریزانو او امیر محمد یعقوب خان او د هغه د متعلقاتو تر مینځ د تلپاتې دوستۍ د ټینګښت په موخه لاسلیک شو.

د تړون مادې په لاندې ډول ذکر شوې دي:

۱ ـ له هغې ورځې څخه چې معاهده د دواړو اړخونو څخه تصدیق کېږي، د برطانیې د حکومت او د افغانستان امیر ، د هغه ځیناستو او نورو متعلقاتو تر مینځ به دایمي سوله او دوستي بر قراره وي.

۲ ـ د افغانستان امیر او د هغه اتباع تعهد کوي، چې د معاهدې د تصدیق وروسته به ټولو هغه کسانو ته عمومي عفوه اعلانوي، چې د جنګ په دوران کې د انګلیس عسکرو په طرفداری ولاړ و. دوی چې په هره درجه او مرتبه کې وي د مجازاتو څخه محفوظ دي. لکه سر دار ولي ، محمد خان لاتي او نور.

۳ د افغانستان امیر او د هغه اتباع ژمن دي چې د خارجي رابطې په برخه کې دې د برطانیې د حکومت د مشورې پابند وي او د افغانستان امیر حق نه لري چې د نورو هېوادونو سره روابط ټینګ کړي او د خارجي حملې په صورت کې به د انګلیس حکومت د امیر سره نظامي کومک کوي او څرنګه چې د انګلیس حکومت مناسبه ګڼله د دفاع په خاطر به پیسې او وسلې ورکوي. انګلیسي عسکر به د دفاع د کار د سرته رسېدو څخه وروسته د برطانیې قلمرو ته مراجعه کوي.

۴ـ د برطانیې د حکومت او عالیحضرت د نږدې ارتباط او هم د افغانستان سرحدونه د پردیو د تېریو څخه وساتي، نو د انګریز دولت لازمه ګڼله چې خپل دایمي نماینده افغانستان ته واستوي. او یو ټولګی عسکر ځان سره ولري د انګریز حکومت حق لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ضرورت په وخت خپل استازي افغاني سرحداتو ته واستوي په مقابل کې د افغانستان امیر حق لري خپل نماینده د هند ویسری در بار ته او نورو هندي مقاماتو ته واستوي.

۵ د انګریز د نوماینده ګانو حفاظت به د افغانستان د امیر او د هغه د اتباعو په غاړه وي او د انګلیس حکومت به تعهد کوي، چې د دوی استازي به د افغانستان په کورنیو چارو کې لاس وهنه نه کوي.

۶ ـ د افغانستان امیر او د هغه اتباع د خپل ځان او خپل ځای ناستو له خوا تعهد کوي، چې په افغانستان کې به د انګریزي نماینده ګانو او نورو کسانو سره چې د تجارت له پاره افغانستان ته تګ او راتګ کوي دوی سره ښه سلوک کوي او په شخصي معاملاتو کې به یې لاس وهنه نه کوي.

۷ ـ څرنګه چې تجارت د دواړو تر منځ په مسلسله توګه جریان لري د افغانستان امیر تعهد کوي چې د تجارانو حفاظت او د تجارتي مالونو د عبور له پاره سهولتونه برابروي.د تجارت د ترقی تجارتي مالیاتو او نورو په هکله به یو بیل قر ارداد د یو کال په اوږدو کې لاسلیک کړي.

۸ ـ د تجارتي روابطو او د تګ راتګ د سهولت په خاطر دواړه لوري تعهد کوي چې د کرمې څخه تر کابله پورې د تلګراف یو خط د برطانیې په لګښت غځول کېږی او حفاظت به یې د افغانستان امیر په لاس کې وي.

۹ ـ څرنګه چې د دواړو حکومتونو تر منځ د دې معاهدې له مخې دوستي بر قراره شوې ده. د برطانیې حکومت د قندهار او جلال اباد او هغه سیمې چې د برطانیې تر قبضې لاندې دي، بېرته یې سپاري، په استثنا د کرمې او پشین سیمې، چې د

برطانیې د حکومت د تسلط لاندې دي. اما دا تلسط به دایمي نه وي. د هغه مالیات به د داخلي پر داخت وروسته کال په کال د افغانستان امیر ته سپارل کېږي.

د برطانیې حکومت د میچنی او خیبر انتظام چې د جلال اباد او پېښور ترمنځ واقع دي په خپل لاس کې اخلي، او د هغو قبایلو د تګ او راتګ انتظام چې په دې دواړو سیمو کې قرار لري ، برطانیه یې په خپل لاس کې اخلي.

۱۰ ـ که چېرې د افغانستان امیر وکولای شي، چې خپل بشپړ اقتدار ټینګ کړي او هم د دغه تړون شرایط په صاداقانه ډول مراعت کړي، نو د برطانیې حکومت به د کال ۶۰۰ زره کلدارې امیر او د هغه ځای ناستو ته ورکوي«۱۱:۶۱۱».

امیر محمد یعقوب خان لاسلیک د سر لیوس کیوناري لاسلیک

د کیوناري راتګ کابل ته

د امیر محمد یعقوب خان او د انګریزانو تر منځ د ګندمک تړون په پایله کې انګرېزانو د سیاسي تدبیر له لارې په کابل کې د خپل استازي د شتون د پاره لاره هواره کړه او هغه شېبو ته چې انګرېزان له پخوانه ستر ګې په لار و په ډېره اسانی سره ورسېدل.

انګرېزانو خپل سفیر کیوناري چې د کابل خلک یې د کمناري په نوم یادوي، د ګندومک د تړون د څلورمې مادې په اساس د ۵۶۰ ساتونکي ګارد سره چې مشري یې د لفتنت همتن په غاړه وه کابل ته راغی او د امیر محمد یعقوب خان د یوې عسکرې قطعې له خوا یې هر کلی وشو او په بالا حصار کې یې د امیر محمد اعظم خان په قصر کې واړول« ۹ : ۶۲۰».

کله چې کیوناري کابل ته راغی د مکناټن په څېر یې د افغانستان د حکومت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاروکې لاس وهنه پیل کړه، تر هر څه د وړاندې یې د معاشاتو کار په لاس کې واخیست او داسې فکر یې کاوه چې افغانان به د نوموړي په دې عمل مات شي مګر د افغانانو غرور یې را وپاروه.

امیر محمد یعقوب خان په هرات کې خپل ورور محمد ایوب خان ته احوال ورکړ چې یو ډلګۍ عسکر را ولیږي، دغه عسکر د لارې په اوږدو کې ډېر ستړي او ستومانه و، بې پیسو او وږي هم و. دوی ته ویل شوي و چې معاش به ورته په کابل کې اجراشي. دغو عسکرو سپه سالار داود شاه خان ته مراجعه وکړه هغه ورته وویل چې اوس اختیار له کیوناري سره دی، هغه په بالاحصار کې دی هغه به یې تاسو ته اجرا کړي ، خو کیوناري ،چې د پخوا نه چل او فریب کاوه د دوی پر ورتګ ووېریده او فکر یې وکړ چې پر دوی(انګریزانو) د پاڅون کونکو برید پیل شو«۸: ۱۲۵».

د محمد عثمان خان ساپي خوب لیدل

کله چې انګریزي سفیر (کیوناري) د افغانستان په کورنیو چارو کې لاس وهنه پیل کړه، محمد عثمان خان ساپی د کیوناري په دې کړنو ډېر ځوربده او بل دا چې د ده ایمان او ضمیر دا نه منله چې د نوموړي د قوم پر سر دغلامی سیوری ولاړ وي، نو ځکه محمد عثمان خان به تل فکر مند ښکاریده تر څو د انګریزانو سره په کوم ډول جګړه پیل کړي.

یوه شپه چې محمد عثمان په خپله حجره کې د لرې سیمو میلمانه درلودل، د خوب کولو څخه یې مخکې د میلمنو سره د کیوناري په منفي کړنو بحث کاوه نو کله چې نوموړی ویده شو ، د شپې په نیمه برخه کې خوب وینی چې نوموړی (محمد عثمان خان)د کور په لور روان دی او هوا تږوله ګرد جنه ښکاري کله چې قدم اخلي په هرقدم سره ټکان خوري لکه څوک چې برق ونیسي کله چې په دروازه ورننوت ګوري چې خړې اوبه د کلا منځ ته د کلا د دیوالونو له تیرو څخه راوزي چې د کلا د لودیځ لوري دیوال راپر بوته او په ترتیب سره د کلا د برنډې او د کوټو دیوالونه راپرېوزي محمد عثمان خان لګیا دی د ډېرو لاندې د خپلې کورنی غړي را باسي بیا یو ځلي ټکان خوري چې پښې یې د ځمکې په تل نه لګېږي چې د کلا د ختیځ دیوال مخامخ برخه پر ده را پرېوزي چې نوموړی یوه چیغه وهي او له خوبه را ویښېږي.

نوموړی بېرته ویده شو د شپې په وروستی برخه کې بیا یو داسې خوب ویني چې محمد عثمان خان کله خپل باغ ته داخلیږي د باغ په مینځ کې د اور لمبې خپرې دي او هره اونه په اور کې رانغښتې ده د خپلې منګولې په خاورو ډګوي او په اور یې ور شیندي او وروسته یو تبر را اخلي له هرې ونې څخه اور په دغه تبر مړ کوي چې په دې وخت کې د نوموړي و رور سید محمد هم دلته شته دی، چې د ونې له سر څخه د واورې په شان د اور دوه غونډاري(توپ)را پریوزي د دواړو ورونو په کالیو نښلي بیا دواړه وروونه پر اسونو سپاره دي، سپینې جامې یې په تن دي او ډېر شمېر خلک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پسې روان دي، دوی له خپلو اسونو نه د خپل کلي د چينارونو لاندې کوزيږي.
کله چې محمد عثمان خان ساپی وينښ شو درې ورځې يې روژه ونيوله د خلکو د
روياتو پر بنا د پورتني خوب تعبير په لنډ دول داسې دی، چې انگريزانو زموږ پر هيواد
بريد وکړ، په ظلم او ستم يې لاس پورې کړ، د کابل تاريخي بالاحصاريي وران کړ د
کابل په زړه کې جگړو زور واخيست او د اسمايي په غره کې محمد عثمان خان او
د نوموړي ورور (سيد محمد خان)د شهادت جامونه وڅښل چې دوی يې له هغه ځا
ی څخه په اسونو تگاب ته راوړل او د خپل کلي تر چنارونو لاندې خاورو ته وسپارل
شول [3].

[3] مدير امين الله خان د غازي محمدعثمان خان د کورنی غړی او د تگاب د خانانو د کلي اوسيدونکی.

په تگاب کې د محمد عثمان خان ساپي غونډه

د انگريزانو په زړه کې همدا هيله وه، چې افغانستان هم د هندوستان په څېر په خپله
مستعمره کې شامل کړي خو افغان ميړني او غېرتي قوم ته د انگريز يو قدم اينښودل په
خپله خاوره کې د زغملو وړ نه و. په همدې اساس په يو شمېر کليو، حجرو او جماتونو
کې به اولسي خلکو د انگريزانو سره د جگړې په اړه په خپل منځ کې هم بحثونه کول.
محمد عثمان خان ساپی چې د خپل قوم مشر و لازمه يې وگڼله چې شاو خوا سيمو
کې د علماو، سپين ږيرو، سردارانو او ځوانانو سره د جگړې په اړه يو پلان طرحه کړي
. محمد عثمان خان د غونډې د ټاکل شوې نېټې نه دوه ورځې مخکې خپلو نفرو ته
اسونه ورکړل چې تر څو د کاپيسا د يو شمېر سيمو، کوهستان، کوه صافي ، نجراب،
بدراب ، اله ساى او د لرې سيمو خلکو ته د راتگ پر مهال ستونزې نه وي . په ټاکل
شوې نېټه غونډه پيل شوه چې په سر کې محمد عثمان خان وينا وکړه او د غونډې
موخه يې گډونوالو ته روښانه کړه او ويې ويل: « علما او سپين ږيري دي د ټولو سيمو
په شمول د مجاهدينو يو عمومي مشر وټاکي تر څو د هغه په لارښونه جگړه وکړي».
له دې وروسته د غونډې د گډونوالو له خوا محمد عثمان خان ساپی د عمومي مشر
په توگه وټاکل شو او ټولو خلکو ژمنه وکړه چې د مرگ تر سلگۍ پورې به هم د ده تر
مشرۍ لاندې په دې جگړه کې برخه اخلي.
په همدې غونډه کې علماو او مشرانو له خوا د وخت د لويو فرعونيانو او د سکندر او
چنگيز د ظلمونو يادونه هم وشوه او د هغوی د هلاکت تصويرونه يې روښانه کړل او
وروسته محمد عثمان خان خپل ولس ته وعده ورکړه چې کله دې له تگاب څخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ په هدف حرکت کوي تر څو چې يې انګريزان له افغانستان څخه شړلي نه وي او يا دی شهيد شوی نه وي تر هغه به د تګاب په لور نه راګرځي[۵].

د محمد عثمان خان په مشرۍ د ملي غورځنګ جوړېدل

مخکې يادونه وشوه چې انګريزانو د افغانستان د حکومت په کورنيو چارو کې لاسوهنه پيل کړه، دا اوازې د خلکو منځ ته هم رسېدلې وې ، نو د دوی په دې کړنو محمد عثمان خان ساپی هم ځورېده ځکه يې د ملي پاڅون د جوړېدو پرېکړه وکړه. د کاپيسا ولايت په لويو سيمو وګرځېده، د تګاب، نجراب، محمود راقي، کوه ساپی د اوسنۍ کاپيسا، پروان او پنجشير له سردرو څخه يې يو ملي لښکر جوړ کړ. محمد عثمان خان ساپي لومړی په خپلو سيمو کې د انګريزانو د جګړې له پاره ليکې منظمې کړې بيا کابل او يو شمېر نورو لويو سيمو ته لاړ هلته يې د نورو ولايتونو او سيمو له غازيانو سره خبرې وکړې او د بالاحصار د جګړې په اړه يې هم د نورو سيمو له مشرانو سره مشوره وکړه.

غازي محمد عثمان د جرائت او ځوانمردي له امله د انګريزانو په دويمه جګړه کې د ټولو غازيانو له خو مشر ټاکل شوی دی، چې د کابل په شيرپور او اسمايي جګړه کې په لومړي سنګر کې د انګريزانو سره جنګيدلی دی.په دې جګړه کې د افغانانو سره توري وې او ځينې پخوانی اوږده ټوپک هم و، خو انګريزان د وسلو له پلوه پوره سنبال و[۶].

[۵] مدير امين الله خان د غازي محمد عثمان خان د کورنی غړی او د تګاب د خانانو د کلي اوسيدونکی.
[۶] ډګروال غلام حيدرخان د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد.

د بالا حصار جګړه او غازي محمد عثمان خان

انګريزانو د کابل واکمنی خپله ګټله او کيوناري له نورو انګريزانو سره د افغانانو په کورنيو چارو کې لاسوهنې ډېرې کړې وې ، نو محمد عثمان خان د نورو غازيانو په څېر په تګاب کې د ځوانانو په ملاتړ يو غښتلی ازادي غوښتونکی غورځنګ، د تيارسی په حال کې د انګريزانو په مقابل کې درولی و د دوی وسلې توري او چړې وې.

محمد عثمان خان په دغه وخت کې د دې ځای د روياتو له مخې د پنځه(۵) تنو ساپيانو سره د پنج شنبې په ورځ سهار وختي د تګاب له درې څخه يې مخ په کابل حرکت وکړ او د کوه ساپی په غرونو واوښتل، چې د لارې په اوږدو کې د کوه ساپي ځوانان هم ور سره ملګري شول. کله چې کابل ته ورسېدل، نو هلته يې د محمد جان خان وردګ او ملا مشک عالم سره پريکړه وکړه چې د سپټمبر په دربيمه نيټه به سهار وختی په بالا حصار باندې د ازادی لښکرې خپل بريدونه کوي.

محمد عثمان خان ساپی له هغه ځايه بېرته سروبي ته را وګرځېده ، د شپې په تياره کې له کوه ساپی څخه يې ځان تګاب ته ورسوه. هلته يې لښکرې را غونډې کړې چې د نجراب د درې مبارز ځوانان هم ور سره ملګري شول، بيا د کوه ساپی د غرونو د لارې د چړو، تورو او ټوپکو په لاس مخامخ د کابل په لور روان شول چې د دې ملي غورځنګ مشري محمد عثمان ساپي کوله.

دغه لښکرې د ټاکل شوې نېټې د جګړې په هدف د شپې په تياره کې له کوه ساپي څخه کابل ته ورسېدې. د سپټمبر دويمه ورځ وه چې د هېواد ننګيالي زامن د محمد عثمان خان په لار ښونه، د سهار ستر ګه لا نه وختلې، چې د کوه ساپی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غره را واوښتل او د کابل په سیمه باندې راښکته شول. د سپټمبر په دربیمه په بالاحصار یې جګړه پیل کړه. له دغه لښکر څخه د مجاهدینو یو مشر پیرمحمد ساپي پر بالاحصار وروخوت او توده جګړه پیل شوه. پیرمحمد خان ساپی باندې کیوناری ډزې وکړې او نوموړی په دې جګړه کې ټپي شو. پیرمحمد خان ساپی وویل :« زما د ټپي کېدو څخه څوک مه خبروئ چې د مجاهدینو روحیه کمزورې نه شي».

د نوموړي له زخم څخهویني څڅېدې، چې محمد عثمان خان ساپی او محمد شاه خان ساپی لښکرې را ورسېدې ، ګوري چې پیرمحمد خان سخت ټپي پروت دی محمد عثمان خان او محمد شاه خان خپل ورور پیر محمد خان ته داسې وویل: « وروره ته ټپی شوی یې، موږ به تر هغې تا له دې ځایه څخه پورته نه کړو تر څو چې موږ ټول انګریزان له بالاحصار څخه ورک کړي نه وي او ستا غچ مو اخیستی نه وي».

د سپټمبر په دربیمه نېټه سهار وختي د خپل لښکر سره پر بالاحصار ور وخوت، درنه او سخته جګړه پیل شوه، چې د توپونو او د ډزو انګازې په ټول کابل کې خپرېدې ، د محمد عثمان خان لښکرې په چټکی سره بې له کوم ځنډ څخه مخامخ د پتنګانو غوندې پر بالاحصار ګهیځ په اونیمو بجو د دربیو غونډونو له خوا د خپلواکی له مبارزینو سره یو ځای یو منظم برید په بالاحصار پیل کړ.

افغاني مبارزینو لومړی پلا، د اسونو اخورونه مات او اسونه یې تیت او پرک کړل، په دې وخت کې یوې ډلې شیر پورته منډه واخیسته او له خپلو وسلو سره بېرته واپس راغلل پر بالاحصار ور وختل او منظمه جګړه پیل شوه. ملي مبارزینو د انګریزانو د سفیر(کیوناري) هستوګنځی کلابند کړ، د همدې ورځې په اوږدو کې محمد عثمان

خان او افغاني مبارزین د ودانی سر ته وختل او له هغه ځایه یې ودانی ته اور واچوه. دا مهال امیر محمد یعقوب خان ډېر په ډار کې ولوېده او تورن جنرال داود شاه خان یې د خپل ولیعهد (ځای ناستي) او یو څو نورو کسانو سره د جګړې د مخنیوي له پاره مبارزینو ته ور ولېږل، چې د جګړې څخه لاس واخلي خو ملي مبارزینو په ډېر قهر سره پر داود شاه خان باندې د توري ګزار وکړ، داود شاه خان له اس څخه را ولوید، سخت ټپي شو او نورو استازو د خلکو د ملي غورځنګ د طوفان د خطرناکو څپو څخه په ګرد او دوړو کې خپل ځانونه په تیښته بریالي کړل.

په دې ورځ په انګریزانو باندې د ورځې له لسو بجو نه تر دریمیمو بجو پورې ډېر بد حالت و، د شپې د اته بجو نه تر نهو بجو پورې د ملي خپلواکی غوښتونکو او د ښکیلاک ګرو لښکرو تر منځ ډزې رواني وې او وروسته دواړه خواوې د خپلو ټپیانو او وژل شو کسانو په ټولولو کې وې،چې تیاره خپره شوه.

په دغه تاریخي ورځ بالاحصار کې میشت انګریزان ټول له مینځه تللي و، د مړو لټولو دا بله ورځ ۱۸۷۹ م د سپټمبر په څلورمه نېټه د ځینو سوځیدلو انګریزانو مړي پیدا شول، خو کیوناري په کې چا نه پېژنده . له دې پېښې وروسته انګریزانو د دریو لارو څخه په افغانستان برید پیل کړ او غازي محمد عثمان خان د نجراب، د ده بالي، د پروان، محمود راقي، کوهستان، تګاب ، کوه ساپي او سید خیلو په سیمو وګرځېده د ځوانانو سره یې ولیدل او دوباره د جګړې په هدف یې خپلې تیارۍ ونیولې او له دې سیمو څخه بېرته تګاب ته لاړ«۴: ۲۲۰».

په دې جګړه کې له کیوناري سره د سفارت ۱۳۳غړي هم وژل شوي دي«۸: ۱۲۶».

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال رابرټس د کابل په لور

غازي محمد عثمان خان چې د نورو افغاني مبارزینو په ملتیا انګریزي سفارت له منځه یوړ، نو افغاني واکمن امیر محمد یعقوب خان د دغې پېښې په اړه یو لیک ولیکه، چې د همدې موضوع په اړه ښاغلي غبار لیکلي دي: « کله چې انګریزي سفارت په کابل کې د هلاکت په سیند لاهو شو، نو امیر محمد یعقوب خان د یو لیک په ترڅ کې د دغه سفارت د تبا کېدو خبر جنرال فرید ریک رابرټس ته ورکړه او ویې لیکل چې په کابل کې عمومي انقلاب دی، زه په خپل قصر کې کلابند یم. د دې خبر په اورېدو سره د لندن ښخه لارد لیتن ته تلګراف وشو او ویې ویل چې ملکه ستاسو په ټولو اقداماتو کې د سفارت د انتقام او د انګلیس د شرف او عزت د اعادې په خاطر له تاسو سره مرسته کوي« ۹: ۶۲۱».

لارد لیتن رابرتس ته د کابل په لوري د حرکت امر ورکړ، او داسې نشرات یې کول، چې موږ کابل ته د امیر محمد یعقوب خان د حکومت د استحکام له پاره ځو او د سفارت له قاتلینو څخه انتقام اخلو، خو د نورو خلکو سره هیڅ کار نه لرو.

جنرال رابرتس له پوځ سره د شتر ګردن په سیمه کې د یو تصادم نه وروسته لوګر ته داخل شو، د ولسي خلکو سخت بریدونه یې ولیدل، خو کابل ته نژدې شول. په چهار آسیاب، سنګ نوشته کې د سختو مقامتونو څخه وروسته بن حصار ته او له هغه ځایه کابل ته داخل شول . خپله اردو یې په تپه مرنجان کې ځای پر ځای کړه او په لوړو نقطو کې یې توپونه نصب کړل، بالاحصار او نور ځایونه یې وسوځول. په ظلم ، تېري او د کابل ولس په ازارولو او شهادت یې لاس پورې کړ« ۹: ۶۲۳»

همدا ډول د انګریزانو یو شمېر نورو لښکرو د هېواد په جنوب او ختیځ کې یو شمېر سیمې ونیولې. انګریزانو په اول د دسمبر، امیر محمد یعقوب خان د انګریزي پوځ له یوې قوي ډلې سره هندوستان ته ولېږه، له دېنه یوه اونۍ وروسته یې سردار یحیی خان ، زکریا خان او وزیر محمد شاه خان هم هندوستان ته بندیان ولېږل او مستوفي حبیب الله خان یې ځکه جلا وطن نه کړ، چې هغه به په افغانستان کې له انګریزانو سره مرسته وکړي« ۱۰: ۸۷۹».

ولسي پاڅون (د ۱۸۷۹م، دسمبر)

افغانانو چې په کابل کې د انګریزانو ظلم او ستم ولیده، چې خلک یې وژل ، زورول او بې کوره یې کول او هم یې د کابل تاریخي ځایونه ورانول او ورځ په ورځ د دغه ظلم لمن لاپسې پراخېده، نو ولس نور دغه ظلمونه نه شول زغملی، نو د وسلو او تورو د لارې یې عملاً مبارزه پیل کړه.

کله چې انګریزان کابل ته ننوتل، پنځه پنځوس ورځې تېرې شوې وې ، افغان ولس ته روښانه شوه چې انګریزانو د افغانستان امیر (محمد یعقوب خان) هندوستان ولېږه او دوی د کابل په ښکلي ښار کې اور بل کړی، نو د افغانستان غیرتي او مجاهد ولس یو ځل بیا جګړې ته تیار شول. په هر ځای کې مجاهدینو خپل مشران وټاکل، د کابل، کوهدامن او د کوهستان مجاهدینو د محمد کریم خان، غلام قادرخان او میربچه کوهدامني په مشری، د پغمان مجاهدین د پرویز شاه خان په مشری ، د تګاب او نجراب مجاهدین د غازي محمد عثمان او د هغه ورور محمد شاه خان تر مشرۍ لاندې، د لوګر مجاهدین د غلام حیدر خان چرخي، د میدان وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجاهدین د غازي محمد جان خان تر مشرۍ لاندې د غز ني او زابل مجاهدین د ملادین محمد (ملا مشک عالم) تر مشرۍ لاندې، د هرات مجاهدین د ایوب خان او حفیظ الله خان تر مشرۍ لاندې د جلال اباد مجاهدین د د عصمت الله خان او حفیظ الله خان تر مشرۍ لاندې «۹:۶۲۵».

د یادو سیمو مجاهدین د انگریزانو د ویستلو په هدف مبارزې ته تیار و، چې دوی په ټاکل شوې نېټه د انگریزانو سره په جگړه لاس پورې کړ، په مرکز او یو شمېر نورو سیمو کې د انگریزانو پر وړاندې عملاً مبارزه پیل کړه او انگریزانو هم عملاً ولیده چې د دې هېواد نېول او پر افغانانو حکومت کول اسانه کار نه دی او مجاهدین تر هغې وجنگیدل تر څو چې یې انگریزان اړ ایستل چې د افغانستان له خاورې څخه د ماتې په حالت ووځي. بیا هم انگریزانو هڅه کړې چې د خپلو سیاسي هڅو د لارې په دې هېواد کې خپلو یو شمېر موخو ته ورسېږي.

له غازي محمد عثمان خان ساپي څخه د انگریزانو غوښتنه

انگریزانو خپل استازي د سرفراز خان په امر او لارښونه، چې نوموړي(سرفراز خان) د غازي محمد عثمان خان له کورنۍ سره د دوستۍ اړیکې درلودې. سرفراز خان انگریزانو ته ویلي و چې د تگاب خلک زموږ دوستان دي او هغوی به له تاسو سره مرسته وکړي. دغه استازو د تگاب له خلکو او محمد عثمان څخه غوښتنه درلوده چې د انگریزانو پر وړاندې له مبارزې لاس واخلي.

د ساپیانو په تاریخ کې دې موضوع ته هم اشاره شوې ده: « انگریزانو سرفراز خان نومي سړي ته، درې لکه روپۍ ورکړې، چې دا سړی د غازي محمد عثمان خان د خپلوانو څخه و، چې پیسې محمد عثمان خان ساپي ته ورکړي او هغه له جگړې لاس واخلي. محمد عثمان خان ساپی او د ده ورور محمد شاه خان ساپی د ازادۍ د لارې تول مبارزین را ټول کړل او د انگریزانو د پیسو دوکه یې ورته څرگنده کړه»«۴: ۲۲۲».

د غازي محمد عثمان د کورنۍ غړی ډگروال غلام حیدر خان وایي : « چې سرفراز خان د غازي محمد عثمان خان ماما له انگریزانو څخه پیسې راوړې وې، تر څو غازي محمد عثمان په افغانستان کې د انگریزانو سره مخالفت ونه کړي».

کله چې محمد عثمان خان ، د انگریزانو او سرفراز خان په هدف خبر شو له ډېره قهره یې په خپل ماما د سوک وار وکړ چې د خولې ژامه یې ماته شوه او د پیسو سره یې بېرته انگریزانو ته ولېږه او څو تنه یې هم ووژل او هغوی ته یې داسې خبر ولېږه، چې د افغانستان په هر گوټ کې ستاسو د اوسېدو سره مخالف یم او د لوی خدای (ج)په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته په ستاسي ښکیلاکګر پوځ د تورې په زور له افغانستان څخه وباسم.

د انګریزانو قواوې په نغلو کې ولاړې وې او غازي محمد عثمان خان هم د خپلو مبارزینو سره ورغی او انګریزانو د نغلو او غیبي بابا د سیمو په منځ کې سنګر نیولی و، چې محمد عثمان خان او د ده مبارزینو په ډېره زړورتیا سره جنګ شروع کړ او جګړې یو سخت حالت غوره کړ ځکه د ملي مبارزینو څخه انګریزان په دومره ویره کې شول چې ځانونه یې، د سیند اوبو ته واچول او مړه شول، ځینې انګریزان د غازي محمد عثمان خان د تورې له امله ووژل شول. همدا ډول په دې جګړه کې د سروبي خلکو د محمد عثمان خان په امر او لارښونه چې د ده خپلوان و د نغلو د لارې پر انګریزانو برید وکړ او ټول انګریزان یې له منځه یوړل. له دې وروسته غازي محمد عثمان د تګاب، نجراب او د سروبي مجاهدینو سره یو ځای د تیزین سیمې ته داخل شو او هغه کسان چې د انګریزانو ملا تړي و، هغوی یې ارامه کړل د خپلو توریالیو مبارزینو سره یو ځای د تنګي د غار د لارې کابل ته لاړ(۷).

(۷) ډګروال غلام حیدرخان د غازي محمد عثمان خان د کورنی غړی او د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد.

غازي محمد عثمان خان د شېرپور په جګړه کې

غازي محمد عثمان د یو شمېر نورو افغاني مبارزینو سره یو ځای کابل ته ورسېده او په کابل کې د شیر پور په انګریزانو یې برید پیل کړ، چې انګریزانو د شیرپور په چونېیو کې اړولې و، مګر د مجاهدینو د وسلو د نشتوالي له کبله د شیر پور چونۍ نیول ګران و. د هېواد زړورو غازیانو مخامخ د تورو او چړو څخه په استفاده په شیر پور حمله وکړه.

محمد عثمان خان د ۱۲۹۶ هـ ق د روژې په (۱۶) مه، چې د ۱۸۷۹ م د سپتمبر د دریمې نېټې سره سمون لري د دغه بریالی جګړې وروسته بیا د انګریزانو مقابلې له پاره ده د خپلې سیمې د ځوانانو په ملاتړ تیاری ونیوه، چې د تګاب د درې ساپیانو او د کوه ساپی سیمې د محمود راقي، د سید خیلو، پروان پنجشیر ځوانانو ور سره ملګري وو، چې په ۱۸۷۹ م کې د دسمبر په یولسمه نېټه له تګاب څخه را وخوځېده او د نورو سیمو ننګیالي ځوانان په ټاکل شوي وخت د لارې په اوږدو کې سره یو ځای شول.

دغه د ازادۍ حرکت څخه چې د انګریزانو جنرال مکفرسن خبر شو، چې زمریالی غازي محمد عثمان خان ساپی د یو لوی زورور لښکر سره د کابل پر لور روان دی، نو د ده پر زړه د ډېرې ویرې نه د تبې په څېر لړزه راغله، جنرال مکفرسن ډېر زړه نازړه د محمد عثمان خان ساپي سره په جګړه لاس پورې کړ.

عثمان خان ساپي د میکفرسن لښکرې د یو څه مجاهدینو ځوانانو سره په جګړه بوختې ساتلې وې چې په زرګونو ملي ازادي غوښتونکو ځلمیانو د غازي محمد عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان په مشرۍ د دسمبر په ۱۲ مستقیماً د کابل پر شیرپور را وخوځېدل او د خیر خانې د لور نه را روان شول، دا چې برطانوي ښکیلاکګرو لښکرو د کابل کلکې مهمې مورچې نیولې وې، په دې ویره کې شول چې د دښمن دغه حرکت یو تکتیکي حرکت دی، نه ویل کېږي چې زموږ یو شمېر قواوې به په دېزو کې مصروفې وساتي او نورې قواوې به د شیر پور چونۍ ونیسي، ځکه د شیر پور قومندانۍ د انګریزانو قومندان رابرټس په غاړه واخیسته، د دسمبر په ۱۲ مه د غازي محمد عثمان خان ساپي قواوې شیرپورته رانژدې شوې په دې ځای کې یو غږ اوچت شو، چې غازي محمد عثمان خان ساپي لښکرې د شیرپور په دروازه مخامخ را رواني دي.

په دې وخت کې امپریالیستي ښکیلاکګرو پوستې چې د چونۍ په شاو خوا کې پرتې وې ځینې یې له کوم مقاومت څخه پرته چونۍ ته وتښتیدل. د دوی د تیښتې عامل دا و چې پخوا انګرېزانو ته د سپټمبر ۱۸۷۹ م د تاریخي ورځې جګړه کې په پوره ډول څرګنده او جوته شوې وه چې غازي محمد عثمان خان ساپي د انګریزانو کلک دوښمن دی او د خلاصېدو چانس ور څخه په هیڅ ډول نشته، چې پرنګي عسکر یې په جګړه کې په مخ ورشي بې له سر څخه یې بل ځای په توره نه پرېکوي . په دغه وخت کې انګریزانو د غازي محمد عثمان ساپي په وژلو پسې ډېر جاسوسان واچول.

د غازي محمد عثمان خان ساپي د ملي حرکت لښکرې چې په خیر خانه مېنه راوښتلې، په دې ترڅ کې محمد عثمان خان او د ده ورور محمد شاه خان ساپي د ازادۍ د لار ټول ملي مبارزین را غونډ کړل او د انګریزانو د پیسو دوکه یې ورته په ډاګه کړه.

غازي محمد عثمان خان د خېر خانې نه په شیر پور حمله وکړه او خورا سخته جګړه پیل شوه هر څومره چې انقلابي مبارزینو زیار وویست د لودیځ له خوا د شیر پور په چونۍ بریالي نه شول او ډېره تو ده جګړه روانه وه چې محمد عثمان خان سم له واره د خیر خانې مېنې د خواجه بغرا په کلي کې یوه جرګه جوړه کړه، په جرګه کې د ملي مبارزینو څخه میربچه خان، جلندر خان، سمدره یی، برزه خان، سمندره یي فتح خان بایاني، محمد شاه خاه خان ساپی د محمد عثمان خان ورور، سرور چاریکاري ، شېر د وریش خان، باقشقاري، محمد شاه خان کالونګه، محمد اعظم خان بایاني او عبدالواسیع بایاني ټولو ګډون وکړ او د جرګې په پای کې دا رنګه پریکړه وشوه چې د هېواد ملي مبارزین دې په دوه برخو وویشل شي، چې یوه برخه دې د شیر پور په چونۍ ورشي او چونۍ دې د اور لا ندې ونیسي، دویمه برخه دې د خواجه بغرا د کلي څخه خواجه رواش کلا بند کړي، او ځانونه دې د بي بي مهرو غونډۍ ته ورسوي او د هغه لورې څخه دې د شیر پور انګریزي قواوې تر اور لاندې راولي. د جرګې په پای کې د مبارزینو له خوا د دې دواړو محاذونو عمومي قومندان غازي محمد عثمان خان وټاکل شو نور ځوانانو په ډېره چټکۍ سره خپل ځانونه ټاکلو ځایونو ته ورسول او ټینګې مورچې یې ونیولې.

د لودیځ له خوا د مخه جګړه روانه وه، چې د بي بي مهرو غونډۍ ځوانانو ته دا امر د محمد عثمان خان له خوا ورکړل شو، جګړه دومره زیاته سخته شوه چې د کابل فضا تورو لوګیو نیولې وه او دوړې تر اسمانه پورې پورته کېدلې هغه ملي مبارزینو چې جنرال مکفرسن انګریزي قواوې په جګړو کې بوختې ساتلې وې، د محمد عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان د لښکرو تر شا یې جګړه رواړه او د محمد عثمان خان لښکرې یې په منځ کې ایسارې کړې په دې ځای کې توده جګړه روانه وه چې د میر بچه خان په مشرۍ یو لوی ټولګی ځوانان د جګړې ډګر ته را ورسېدل او یوه ګړۍ لا تېره نه وه چې د شېر پور مخې ته د وینو ډنډونه جوړ شول.

د پرنګیانو د مړو ډېرې جوړ شوې په دغه وخت عثمان خان ساپی پرله پسې په مبارزینو نارې وهلې او قومانده یې ورکوله چې مخ پر وړاندې حرکت کوئ. دا ورځ په کابل کې ډېره سره او تو ده ورځ وه چې د توپونو او ماشینګړو غرمبار جوړ و، او د جګړې کرۍ ورا په ورا راتنګېدله د ښکیلاګګرو لښکرو برچې په خپلو ټوپکونو نصب وې، مګر د خپلواکۍ مبارزینو تبرګې، چړې او تورې دې جنګ ته د ځان سره د پرنګیانو پر وړاندې راوړې وې، جګړه نېغه لاس پر لاس ونښته او خورا زیات انګریزان یې توټې ټوټې کړل، جنرال مکفرسن د خپلو قواو د خلاصون لاره ومونده په تېښته بریالی شو، او چونۍ ته یې ځان ور ورساوه، خو په پای کې جنرال رابرتس انګریزي افغاني سردارانوکلا بند کړ. په همدې ډول ټول انګریزي عسکر یې په چونیو کې ور غونډ کړل او د شیر پور چونۍ یې تر کلا بندۍ لاندې ونیوله»«۴: ۲۲۰-۲۲۳».

ښاغلي غبار لیکلي: « وروسته له هغې چې ملي قواو خپل دوښمن ته ماته ورکړه او هغو یې په شیرپور چونیو کې ځای پر ځای کړل، ملي لښکرې د کابل په ښار کې داخلي شوې، د تره خیلو خلکو تپه مرنجان او د لوګر خلکو د سپه سالار غلام حیدرخان چرخي په مشرۍ د بالا حصار مرکز ونیوه، تحت شاه او د شېر پور دروازه یې مستحکمه کړه او همدارنګه د ملامشک عالم او د جنرال محمد جان خان په لاس کې هم د کابل ښار و او جنرال رابرتس یې د لېوه په څېر د شیر پور په قفس کې ملي

ځواکونو بندي کړ و»«۹: ۶۵۴».

کله چې غازي محمد عثمان خان د خبر خانې د خواجه بغرا په کلي کې د مجاهدینو عمومی مشر وټاکل شو نو غازي محمد عثمان خان داسې فیصله وکړه چې د تګاب، نجراب، کوهستان، یعنې د کاپیسا، پروان، پنجشیر او د کابل مجاهدین دې له ما سره په اول خط کې حمله وکړي، د لودیځو او جنوبي سیمو مجاهدین دې د جنرال محمد جان خان وردګ او ملامشک عالم په مشرۍ په دویم خط حمله وکړي[۸].

په آسمايي غره کې د غازي محمد عثمان خان جګړه

د افغانانو لوی مبارز غازي محمد عثمان ساپي د شېرپور له جګړې څخه وروسته د آسمايي پر غره حمله وکړه چې دا یوه مهمه څوکه او په دې څوکو کې انګریزانو توپونه نصب کړي و، چې د کابل ټول ښار کې مجاهدین ترې ګرځېدی نه شول څرنګه چې مجاهاین د آسمايي د غره د پرنګیانو څخه ډېر تنګ و، نو محمد عثمان خان په ډېر قهر له دوی څخه د خپلو لښکرو د وینو په توپولو دا غر ونیوه.

ښاغلي عبدالمالک د دې جګړې په اړه لیکلي: « آسمايي غر د کابل ښار په منځ کې پروت دی، دا غر په ۱۲۹۶ هـ ق چې د ۱۸۷۹ م سره سمون لري، د انګریزي قواوو په لاس کې و، محمد عثمان خان د شېر پور په جګړه بوخت او په همدې ډول ملامشک عالم او غازي محمد جان خان وردګ لښکرو په آسمايي غره باندې یرغل ور وړ او توده جګړه یې پیل کړه. دوی تر هغه وخته پورې بریالي و، چې محمد عثمان خان په شېر پور کې ستر بریالیتوب تر لاسه کړ او بیا محمد عثمان خان د آسمايي غره خوا ته مخه وکړه.

[۸] ډګروال غلام حید خان د غازي محمد عثمان خان د کورنۍ غړی او د کابل د حربي ښوونځي پخوانی استاد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غازي محمد عثمان خان ساپی په سملاسي ډول خپلې قواوې منظمې او هر ټولي ته یې مورچلې وټاکلې په ۱۸۷۹م کې د دسمبر په څوارلسمه نېټه محمد عثمان خان د هېواد د ملي خپلواکی د غورځنگ سرښندونکو ته قومانده ورکړه چې مخ پر وړاندې لاړ شي، د آسمايي د غره مبار زين په خورا زړور توب د آسمايي غره ته ور وختل چې تر دغې وخته پورې د ښکیلاکگرو په لاس کې و.

محمد عثمان خان توره له تېکې څخه را ویستله او په لاس کې یې وه، چې د جگړې پیل کې ده د یو انگریز په کوپړۍ وار و کړ او دوه ټوټې یې کړه او د سختې جگړې وروسته یې د آسمايي غر ونیوه او دغه انگریزي لښکرې چې د آسمايي د غره په څوکه کې پرتې وې ټولې محمد عثمان خان په خپل توره ټوټې ټوټې کړې او اسمایي غر یې ونیوه» « ۴: ۲۲۳ ».

په سراج التواریخ کې راغلي: « د یوې ورځې په موده کې انگریزان د ملت د ویرې نه تیت او پرک شول سبا ورځ محمد عثمان خان ساپی د تگاب او نجراب د خلکو سره کابل ته را ورسېده په ډېره زړور تیا سره یې د اسمایي غر چې د انگریزانو په لاس کې و پرې ورغی، او په ډېر قهر سره یې اسمایي غر له انگریزانو څخه ونېوه او کومو انگریزانو چې د غره د کلا و څخه دفاع کوله ټول یې په تبغ مړه کړل» «۱۱: ۳۵۸».

کله چې د جنرال محمد جان خان قواوې واصل اباد ته ورسېدې چې د شیر پور په قلعه حمله وکړي خو د غازي محمد عثمان خان قواوې د اسمایي له غره څخه د شېر پور کلا انگریزان د شدید برید لاندې راوستي و او دې ته یې اړل کړل چې د شېر پور کلا څخه تېښته اختیار کړي «۶:؟ »

عبدالمالک ساپي لیکي: « څرنگه چې د آسمايي غر د محمد عثمان خان ملي

مبارزینو ونېوه، په دې سخته جگړه کې د کابل ټول ښار نورو افغانانو لاس ته راوړ، په دې سخته جگړه کې د کابل خلور سوه ښځو هم برخه اخیستې وه چې پر سرونو باندې یې د جگړې ډگر ته اوبه او ډوډۍ وړلې. دا داسې تاریخي جگړه وه چې په دغه غره ځوانان پرله پسې را ختل او آسمايي غر یې له انگریزانو څخه بیخي پاک کړ، خو په ۱۸۷۹ م کې د دسمبر په پنځلسمه بیا انگریزان د شیر پور د چونۍ څخه را ووتل او د کابل ښار خوا ته یې یرغل یوړ چې په ظلم او ستم یې یو ځل بیا لاس پورې کړ.

په دغه وخت کې محمد عثمان خان د اسمایي په جنگ کې ښکېل و او دوی(انگریزان) په خلکو ظلم او ستم پیل کړ، نو د کابل ښار ښځو او نارینه و، ځوانانو او ماشومانو به نارې او سورې وهلې چې ای ! محمد عثمان خانه څه شوې؟ انگریزانو ستا د تورې شرنگ هېر کړی دی، او بیا یې جگړه راوړه.

په دغه وخت کې غازي محمد عثمان خان د افغاني ملي مبار زینو ته بیا قومنده ورکړه او جگړه خورا توده شوه، محمد عثمان خان په ډېره مېړانه وجنگېده او ملي مبارزینو ته یې نارې وهلې چې مخ پر وړاندې روان شئ ، تر شاه ونه گورئ او خپله غازي محمد عثمان خان توره په لاس ، سترگې یې سرې شوې وې چې د انگریزانو سره یې لاس په لاس جگړه پیل کړه، چې غازي محمد عثمان خان په یو وار سره له یوه نه نیولې تر درې کسو انگریزي ککرۍ پرې کو لې او په دغه انگریزي لښکرو کې توره په لاس داسې ور گډ شو چې کوڅې ویستلې او د وینو لښتې لښتي روان و، چې غازي محمد عثمان خان ډېرې (تیرې) ته تکیه وکړه او د جگړې د ډگر یو ځلمي مبارز ته یې مخه کړه چې هلکه ! ورشه اوبه راوړه چې ویې څښنو.

بیا یی قومنده ورکړه چې مخ پر وړاندې! په دې ځای کې انگریزان بیا تېښتې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخامخ شول په دغه وخت کې غازي محمد عثمان توره له تېکي څخه را ویستله او مخامخ د انګرېزانو په پوستو ور روان شو ځای ي پر ځای ي انګریزي پوستې له مینځه وړلې او ډېر شمېر انګریزان یې ووژل، په دې ترخ کې چې نوموړی(محمد عثمان خان) د خپل لاس کینه خوا پرتې انګریزي پوستې باندې یې یرغل وکړ چې په ناڅاپي توګه نوموړی غازي د انګریزانو د توپ په مرمۍ ۱۸۷۹ م د د سمبر ۱۵ مه د هېواد ملي مبارز د ۴۰ کلونو په عمر د شهادت درجه وګټله او د نوموړي سره (۸۰) تنه نور هم شهیدان شول» «۴: ۲۲۳- ۲۲۵».

انا لله و انا الیه راجعون

په دې جګړه کې د نوموړي سره د ده ورور سید محمد خان ساپی، اته کسه نور تګابیان هم شهیدان شول بیا د غازي محمد عثمان خان او د غازي سید محمد خان د دواړو ورونو جنازې د دوی بل ورور او د مجاهدینو مشر محمد شاه خان د تګاب د نور شهیدانو سره یو ځای د تګاب ښکلې درې ته یوړل او په خپلې پلرنۍ هدیره کې د خانانو په کلي کې د عمومي سړک تر څنګ د یادې درې لویدیځې خوا د غره په لمن کې کې په خورا درنښت سره خاور ته وسپارل شول.

په همدې جګړه کې یو شمېر غازیان د سختې جګړې له امله د مراد خانې اوسیدونکو ته پناه وړې وه، د دې خلکو له خوا انګریزانو ته په لاس ورکړل شول او ټول ووژل شول، چې د دوی مقبرې د ارګ د باغ د شمالي برخې د دیوال په بیخ کې شته دې او د امیر عبدالرحمن خان په امر ګنبده پرې جوړې شوې ده« ۲: ۱۰۰».

میر غلام محمد غبار لیکي: « کله چې غازي محمد عثمان خان او د هغه ورور محمد

شاه خان د آسمایي په په غره برید وکړ، له انګریزانو څخه د آسمایي غر ونیوه ، انګریزان یې دومره ووژل لکه د غره د څمکې پر مخ چې تیرې پرتې وي، نو رابرتس بېرته د غره د نېولو له پاره یوه قوي حمله وکړه، دغه غر یې د توپونو لاندې ونیوه چې مجاهدینو ډېر مقاومت وکړ. محمد عثمان خان ساپی د لښکر په سر کې، پیش قبضه په لاس کې وه د انګریزانو په توپخانه د سیلاب په څېر روان و، چې نا څاپه د توپ پر ګولی ولګېده ، د انګریزانو سره په دغه جنګونو کې د کوهستان، کوهدامن، تګاب، نجراب، پنجشیر او د غوربند مجاهدین زیات شهیدان شول»«۹: ۶۵۵»

وروسته د غازي محمد عثمان خان د شهادت نه مجاهدینو د کابل په شاو خوا پر انګریزانو د کلابندۍ کړی راتنګوله او د جهاد ادامه درلوده ، دغه وخت کې مجاهدین د غازي محمد عثمان خان په شهادت سره خفه و، مګر د ملي سرښندنې احساسات یې لاپسې را وپارول، خو د ده د وفات سره د مجاهدینو تر منځ یوه خلا رامنځته شوه. د انګریزانو هم دسیسې جوړولې. نو څکه مجاهدین د یو قومي مشر د انتظار شېبې شمېرلې چې عبدالرحمن خان د بخارا څخه افغانستان ته راغی د مجاهدینو سره یو ځای شو، پروان ولایت ته راو رسېده د غزا اعلان یې وکړ مګر په پټه یې د انګرېزانو سره خبرې شروع کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا رنګه د انګلیستان په اداره کې د ډیزیرائیلي په ځای د ګلیدستون حکومت جوړ شوی و، او تاکید یې کاوه چې د امیر عبدالرحمن ان سره باید اړیکې ټینګې شي. انګریزانو غوښتل چې قندهار د افغانستان څینې بیل کړي او د کویټې سره یې یو ځای کړي، چې غازي محمد ایوب خان په قندهار کې پر انګریزانو یوه سخته

حمله وکړه چې ډېر شمېر انګریزان یې لمنځه یوړل او د قندهار د بېلېدو مسله یې د انګریزانو په تباهی بدله کړه او غازي ایوب خان د میوند د لوی فاتح لقب وګټه همدا ډول د ملالی نوم هم په دې جګړه کې ښه وځلیده .

امیر عبدالرحمن خان د انګریزانو سره موافقه وکړه او رسماً د افغانستان پاچا وټاکل شو او د انګریزان حمایت او ساتنه یې په یو خارجي سیاست کې ومنله، نوموړي په ډېرې ښېړی سره د انګریزانو څینې شرطونو ته غاړه کېښوده تر څو خپل ځان واک ته

ورسوي او انګریزان چې د کوم هدف په موخه افغانستان ته داخل شوې وي، دلته یې ډېر مالي او ځاني زیانونه ولیدل او د یو کال او نهه میاشتو وروسته یې د خپلې جګړې لمن ټوله کړه او د نظامي جګړې پر ځای یې خپلو سیاسي تدبیرونو ته پام واړوه«۹: ۶۶۸».

د غازي محمد عثمان خان مزار

د غازي محمد عثمان خان او د هغه د ورور سید محمد خان قبرونه څنګ په څنګ د تګاب د نوروز خیلو په سیمه کې د خانانو په کلي کې د عمومي سړک تر څنګ د پخو خښتو د ګمبزې لاندې خښ دي، چې د دوی پر مزار د حامد کرزي د اوس مهاله حکومت(۱۳۸۴ هـ ش) کې د کاپیسا ولایت څخه اولسی جرګې ته نوماند انجینر سعدالله خان«سعدي» له خوا په عصري ډول پرې کار روان دی.

قبرونو ته ورتګ د کومې ستونزې له پاره داسې عملونه د اسلامي شریعت په رڼا کې روا والی نه لري او ډېرو سیمو کې دا رسم او رواج ګرځیدلی دی. د غازي محمد عثمان خان او د ده د ورورو مزار ته د تګاب، نجراب، اله سای او د یو شمېر لرې سیمو څخه ګڼ شمېر کسان نارینه او ښځینه راځي چې د نوموړو سیمو خلک زیاتره د پنجشنبې او جمعې په ورځ د اولسي دودونو په رڼا کې د دوی پر مزار شمعې بلوي. مګر څینې کسان د نومیالي غا زي د مزار د لیدلو په هدف راځي ځکه د خلکو په زړونو کې د نوموړي په کارنامو سره مینه رامنځته شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غازي محمد عثمان خان په نوم نومونې

کله چې په لومړي ځل په تګاب کې ښونځی رامنځته شو، د تګاب مرکزي سیمې ښونځی د تګاب ولسوالی د تعمیر بازار په ختیځه خنډه کې د تګاب د علماو، مجاهدینو، سپین ږیرو ، قومي مشرانو او نور ځوانانو لومړنی ښونځی د یوې غونډې په ترڅ کې د غازي محمد عثمان خان په نوم ونوموه او د وخت په تېرېدو سره په نوموړې ښونځی کې منځنی او ثانوي زده کړو لړۍ هم پیل شوه او د نوموړي په نوم د تګاب مرکزي یا لومړنی لیسه رامنځته شوه چې د غازي محمد عثمان خان په نوم ونومول شوه او هم د نوموړي یو انځور د پوهنې وزارت په ودانۍ کې نصب شوی و، چې د نوموړي د انځور په لیدلو به ډېرو خلکو ته د نوموړي تېرې کارنامې یادیدلې.

د ډاکټر نجیب الله د حکومت په د وره کې د غازي محمد عثمان خان یو انځور د کابل د ښاروالی په لویدیځ دیوال لګیدلی و او کله چې په افغانستان کې نورې اداري یا نظامونه رامنځته شول د نوموړي پسې شعرونه ویل شوي، په یو شمېر کېستو کې ثبت شوي هم دي او کله چې به د ملي مسایلو په اړه په تګاب کې غونډه جوړېدله نو وینا والو به د غازي محمد عثمان خان ډېره ستاینه کوله.

د حامد کرزي د اوسني جمهوریت په دوره «۱۳۸۵ هـ ش» کې په کابل کې د دولتي لوړ پوړو چارواکو له خوا د د ه په نوم د کارته پروان په سیمه کې د نادرې لېسې په لویدیځه برخه کې یو واټ ونومول شو.

اوسمهال د نوموړی د کورنی یو غړي ډاکتر محمد ایوب ساپي د کابل په چهاراهي قمبر سیمه کې شو بستریز روغتون د غازي محمد عثمان خان ساپی په نوم جوړ

کړی دی. همدا ډول د تګاب د روڼ انده شخصیت (پښتونیار صیب) له خوا په جلا او ځانګړو کلنیو کې د نوموړي انځور هم چاپ شوی او خپور شوی دی.

غازي محمد عثمان خان د شعرونو په هنداره کې

د ملي اتل غازي محمد عثمان خان په اړه د هېواد ډېرو شاعرانو شعرونه ویلي دي، چې د هېواد ملي خپلواکی پر ورځ هم د ده په یاد شعرونه ویل کېږي. په تېره بیا هغه وختونو کې چې زموږ هېواد ته ښکیلاکګر د ښکیلاک په ستر ګه ګوري.

د ګل ملا همکار یو شعر چې د وحدت په ورځ پاڼه کې په ۱۹۹۶ م کې د مې په ۴ مه د غازي محمد عثمان خان په یاد، تر عنوان لاندې چاپ شوی و او د نوموړي کارنامې یې په خپل شعر کې داسې انځور کړې دي.

د غازي محمد عثمان خان ساپي په ياد کې

شاعر گل ملا (همکار)

يوه قيصه مې ده ليدلې
په کتاب کې ده راغلې
دولسو اونويم
او په مياشت د محرم
اسمايي د غره د پاسه
جهاد پيل شو له اخلاصه
سر اوچت محمد عثمان که
چې دوښمن يې حق حيران که
اسمايي د غرونو شېر و
دی د خپله سره تېر و
داسې شېر چې شمشېرزن و
غزاگانو کې تورزن و
يوه ورځ دوښمن له لوري
قاصد راغلو که يې گورې
ويل يې لاره راته راکړه
موږ خوښ په دا سو دا کړه
اشرفي به درته درکړم
تا به خوښ په سيم او زر کړم
دا وينا لا خلاصه نه وه
چې په سوک يې خوله کړه وه
د قاصد ژامه شوه ماته
د ده خونه شوه مراته

په دوښمن کړي غورځنگونه
په وطن کوي ننگونه
سم د لاسه را روان شو
عثمان خان مر د ميدان شو
په دوښمن کړي غورځنگونه
په وطن کوي ننگونه
د توپونو په گولو
سيمه ونيوه لوگو
د انگريز سپاهيان يې مړه کړه
په سپېرو خاورو يې ماړه کړه
دا هغه محمد عثمان و
غيرتي ځوی د افغان و
يوه ورځ چې سپين سحر شو
راښکاره په اسمان نمر شو
پر غليم يې يرغل وکړ
تصرف يې په هغه غر ه کړ
دغه کوه اسمايي و
جنگيدلي پرې ساپي و
تر هغې چې په سنگر و
په نصيب د ده ظفر و
ده سره اته ياران و
ډېر نامتو غازيان و

صرف د رب«ج»رسول رضاه وه
د غازيانو مدعا وه
داسې خلک تل د وياړ وي
چې په دين وطن ولاړ وي
اروابناده عثمان خانه
رب دې راضي شي له تانه
ستا زامن هم شهيدان شول
ستا په لاره در روان شول
تا انگريز و زغلولې
هغوی روس دې شملولې
کوم چې پاتې نن ژوندي يو
خپل منځي جنگ کې ستي يو
ته ژوندی يې په جنت کې
رب ته وايې په جرائت کې
چې موږ خلاصه کړه له ماتمه
او راووځو له تور تمه
دا ارمان راشي له جنگه
د توپونو او تفنگه
چې لږ ساه واخلو همکاره
د راکټ او ماشينداره
(۱۲: ۴).

د غازي محمد عثمان خان ساپي تر شهادت وروسته د ده يو قومندان د تگاب په ښکلې سيمه کې چې د غازي محمد عثمان خان نژدې ملگری و او په لړمي سره يې شهرت درلوده، کله چې قومندان لړمی په يوه جگړه کې مړشو، نو د سيمې خلکو به په ترنم داسې ښکلي الفاظ له خولې څخه ويستل:

دا لړمی به دې څوک جگ کړي له ميدانه
غازي محمد عثمان خانه

همدا ډول اوسمهال چې کله د تگاب سيمو ته د هېواد له جنوبي برخو څخه يو شمېر سوالگرې ښځې راځي او د يو کور مخ ته د سوال له پاره ودرېږي نو داسې الفاظ په لوړ اواز سره زمزمه کوي:

ارمان ارمان که ته مړ نه وای عثمان خان غازي
دا ستا د لاسه کمپنی ته گوره،گانې راځي [۹]

(۹) مدير صيب امين الله خان د غازي عثمان د کورنی غړی او د تگاب د خانانو د کلي اوسيدونکی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غازي محمد عثمان خان د کورنۍ شجره

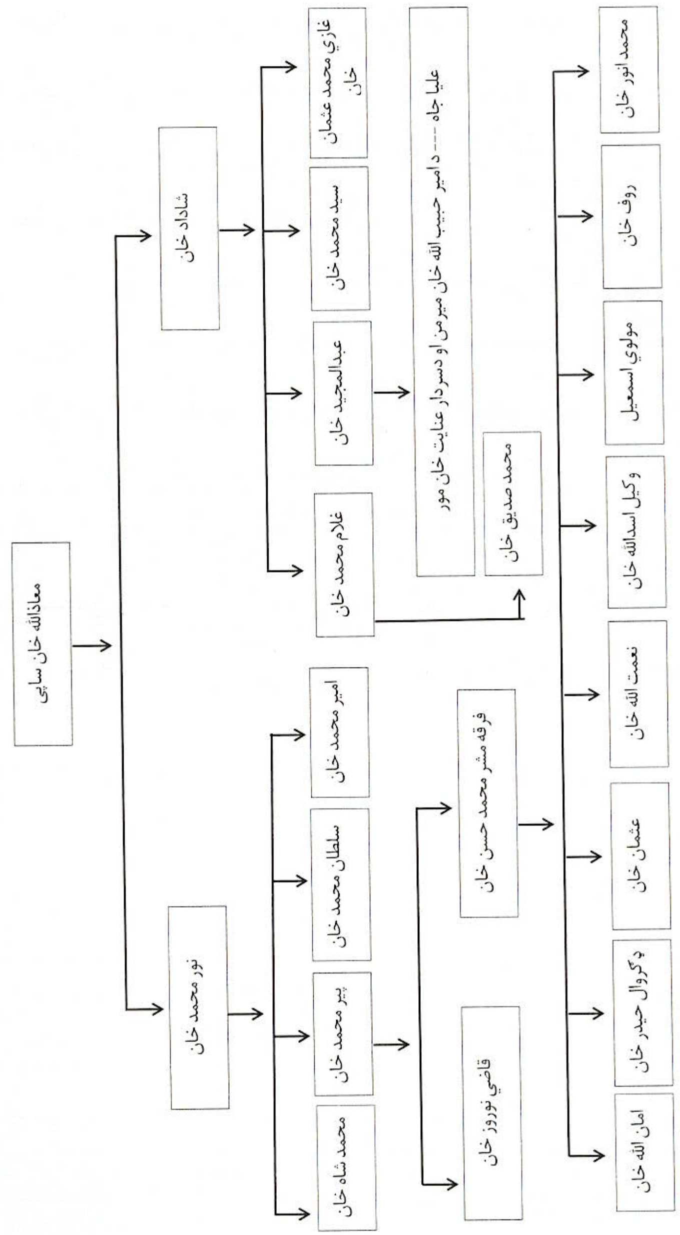

غازي پير محمد خان ساپی

د غازي محمد عثمان خان د پلار له وفات نه وروسته د ده مور نورمحمد خان ساپي په نکاح کړه، چې پير محمد خان او امير محمد خان د غازي محمد عثمان خان د مور له ېنست نه وروونه دي او د پلار له ېنست نه د کاکا زامن دي.

غازي پير محمد خان ساپی د کاپيسا او پروان په مجموع کې د ټول افغانستان مشر و ، نوموړي د تګاب د ننني کاپيسا او د پروان د سيمو د مالياتو د ټولولو دنده درلوده.

غازي پير محمد خان د غازي محمد عثمان خان سر د ملي غورځنګ په جوړولو کې ډېره مرسته کړې ده او د مجاهدينو يو اتل مشر تېر شوی دی.

کله چې غازي محمد عثمان خان پر بالاحصار د نورو افغاني مبارزينو سره يرغل وکړ، نو پير محمد خان ساپی مخامخ پر بالاحصار ور وخوت او تو ده جګړه پيل شوه چې نوموړی(پيرمحمد خان) د انګر يزانو په ډزو زخمي شو او ويې ويل چې خوک زما د ټپي کېدو نه مه خبروی ځکه، چې د مجاهدينو روحيه کمزورې نه شي. کله چې غازي محمد عثمان خان او غازي محمد شاه خان خپل ورور وليده چې زخمي پروت دی نو دوی داسې ووېل چې موږ به اوس ټول انګريزان د بالا حصار څخه ورک کړو.

پير محمد خان ساپي ته غازي امان الله خان بابا ويل ځکه چې د ده وربره «علياجاه» د عبدالمجيد خان لور د عبدالرحمن خان ځوی، حبيب الله خان ميرمن وه چې د دوی ځوی معين السلطنه عنايت الله خان و.

کله چې حبيب الله خان په کله ګوش کې په شهادت ورسېده، نو سر دار نصر الله خان په ننګرهار کې د پاچاهي اعلان وکړ، په دې وخت کې غازي پير محمد خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساپي اما ن الله خان ته ځواب ولېږه چې ته هم په کابل کې د پاچاهي اعلان وکړه او زه دې پوره ملاتړ کوم. په همدې وخت کې نوموړی د تګاب د ډېرو خلکو سره د سروبي په لور روان شو او د کابل لاره یې د نصر الله خان پر مخ بنده کړه او امان الله خان پاچا شو.

کله چې حبیب الله خان کلکاني د امان الله خان پر ضد جګړه کوله پیر محمد خان امان الله خان ته یو لیک ولېږه او په هغې کې خپل ملاتړ د نوموړي څخه اعلان کړی و چې ته لږ مقاومت وکړه او زه در روان یم . مګر دا لیک حبیب الله خان کلکاني ته په لاس ورغي او امان الله خان له کابل څخه وتلی و او په پایله کې حبیب الله خان کلکاني پاچا شو.

کله چې له تګاب څخه سپین ږیري او مشران د میاګل صیب او د فرقه مشر محمد حسن خان په ګډون د حبیب الله خان کلکاني مبارکي ته لاړل په هغه جلسه کې پاچا له میاګل صیب څخه وغوښتل، چې د پیر محمد خان سپارښتنه به ورته نه کوي. په همدې ځای کې د پیر محمد خان ځوی فرقه مشر محمد حسن خان ناست و خو نوموړي(پاچا) دی د څېرې له مخې نه پېژنده خو له نوم سره یې ورته بلد تیا درلوده. فرقه مشر محمد حسن خان چې ځان په خطر کې ولیده له دې مجلس څخه بیرون شو او د تګاب په لور یې حرکت وکړ خو وروسته بیا بندي شو.کله چې د حبیب الله خان کلکاني پر ځای نا در شاه واک ته ورسېده بیا فرقه مشر محمد حسن خان له زندان څخه ازاد شو[۱۰]

[۱۰] ډګروال غلام حیدر خان د غازي محمد عثمان خان د کورنی غړی او د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد.

غازي امیر محمد خان ساپی

امیر محمد خان ساپی د پیر محمد خان په څېر د تګاب د ننني کاپیسا ـ پروان او په مجموع کې د ټول هېواد مشر و. نوموړي هم د غازي محمد عثمان خان سره په ټولو جګړو کې ګډون کړی دی، چې د امیر عبدالرحمن خان د حکومت پر مهال فرقه مشر او د سردار عبدالقدوس سره یو ځای د هزاره جات جګړې ته تللی و.

هغه مهال پر هزاره ګانو ډېر ظلمونه کېدل، نو دوی هم جنګ ته ملا وتړله. کله چې امیر محمد خان ساپی دغه جګړې ته د حکومت له خوا لېږل شوی و د جګړې وروسته امیر محمد خان ساپي د دولت ټول هغه منصب داران ونېول، چې په ظلمونو کې یې لاس درلوده او ټوله ګناه یې د حکومت د هغه ځای په منصب دارانو واچوله. هغوی یې بندیان کړل ، د هزاره ګانو مالونه یې ورڅخه واخیستل بېرته یې هغوی ته وسپارل چې د نوموړي په دې عمل سره هزاره ګان ډېر خوشحاله شول[۱۱]

د هزاره ګانو سر ښېره سپهسالار غلام حیدر خان لنډي د امیر محمد خان ساپی څخه منته او ستاینه وکړه چې دوی هلته د نظامي اخلاقو څخه کار اخیستی و«۹: ۹۷۰».

[۱۱] ډګروال غلام حیدر خان د غازي محمد عثمان خان د کورنی غړی او د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غازي محمد شاه خان ساپی

محمد شاه خان ساپي له غازي محمد عثمان خان سره د بالاحصار په جګړه کې او همدا رنګه د آسمايي په غره کې له ده سره يو ځای د انګريزانو پر وړاندې جنګيدلی دی. کله چې غازي محمد عثمان خان په آسمايي غره کې شهيد شو جنازه يې محمد شاه خان ساپی تګاب ته يوړه.

محمد شاه خان ساپي وروسته د حکومت له خوا د مير افغان لقب وګاټه. د هغه وخت د حکومت له خوا يو شمېر «دهن پر» توپک له انګريزانو څخه اخيستل شوي وه، چې د ده په مرسته افغانستان ته راوړل شوي و او په دې توپکو باندې د نوموړي نوم هم ليکل شوی و، چې تر اوسه د ده د لمسيانو سره شته دی او دا توپک ډېر اوږده او درانده دي، چې اوسني يو شمېر خلک يې پورته کولای هم نه شي او دې توپکو د «بکرې» پواسطه فير کاوه.

محمد شاه خان ساپی د حکومت له خوا بيا اقچې ته ولېږل شو، چې هلته تول ازبک او ترکمن و. نوموړي له ځان سره يو شمېر تګابي يوړل، چې د ده اولاده ، لمسيان او يو شمېر نور تګابي اوس هم هلته اوسېږي چې ډېر ښه ژوند لري او د ډېرو ځمکو خاوندان دي. د نمونې په توګه به د رشيد بای ځوی عبدالله خان يادونه وکړو چې په هغه سيمه کې د لويې شتمنی خاوند دی[12]

(۱۲) ډګروال غلام حیدر خان د غازي محمد عثمان خان د کورنی غړی او د کابل د حربي ښوونځي پخواني استاد.

محمد صدیق خان ساپی

محمد صديق خان ساپی د غازي محمد عثمان خان د ورور(غلام محمد خان ساپي) زوی دی، چې نوموړی د امير عبدالرحمن خان د حکومت په وخت کې د تګاب حاکم و. کله چې امير عبدالرحمن خان د نورستان د نېولو حکم وکړ، نو محمد صديق خان د پنجشير له حاکم سره يو ځای پر نورستان بريد وکړ. د نورستان د جنوبي جبهې مشری هم د نوموړي په غاړه وه. په دغه جګړه کې اولياقل خان هم د ده سره ملګری و، محمد صديق خان په دې جګړه «نورستان فتح کول» کې خپل غيرت او جرائت ښکاره کړ، د ديانت او خلوص برم يې د اسلام پالو لښکرو په ليکه کې لوړ وساتلو او د اسلام په خپرولو کې يې د نورستان خلک تر اوسه احسان مند ګرځولي دي، چې اکبر شورماچ دې جګړې ته داسې اشاره کړې: «کله چې اولياقل خان باندول په کوتل کې و، نو يوشمېر د باندول کافر اولياقل خان ته حاضر شول او هيله يې وکړه چې د خپل مربوط قوم سره د امير اطاعت مني او په اسلام دين مشرف کېږي په دې شرط چې نظامي او ملکي قواوې دې باندول ته داخلې نه شي.

په دې وخت کې قوماندان محمد صديق خان د دوه سوه نظامي نفرو او دوه ضرب توپ (قاطري) د تګاب او نجراب له مجاهدينو سره يو ځای چې د (صديق خان)تر قوماندانۍ لاندې و، له نورو قواو سره يو ځای شول او د جمادي ثاني د مياشتې په ۱۷ مه باندې ډېره واوره اورېده او لارې بندې شولې، چې د لښکر سر د يخنی ويره پيدا شوه ، خو قوماندان محمد صديق خان خپل مورال له لاسه ور نه کړ او د خپل لښکر او له توپخانې سره يو ځای د باندول کوتل سر ته وختل.

په دې ځای کې د باندول ۷ تنه کافر د محمد غلام فرغجاني په ښښه محمد صديق

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ته راغلل او د طیبې کلمې په ویلو سره مسلمانان شول او د حکومت په اطاعت راضي شول. دغه کسانو د محمد صدیق خان څخه غوښتل چې لښکرې دې باندول ته داخلې نه شي، مګر نوموړي خپلې قواوې باندول ته داخلې کړې او د لښکر څخه ۵۰ تنه د هوا د یخنۍ له امله مړه شول، په باندول کې جنګ شروع شو او کافر ټول د غرونو خوا ته په شا شول او کلا کفار کې هغه کسان وچې تښتیدلی نه شول. کلا ته یې اور واچوه او د نظامي لښکر نه دوه کسه مړه دوه زخمیان او د ملکي لښکر نه ۷ کسه زخمیان شول .

د باندول، انیش او مموم چې د دوی شمېر څلور سوه کورنیو ته رسېده د لښکرو ولکې ته راغلل او فراري خلک په کراج کې ځای پر ځای شول. له دې سره جوخت اولیاقل خان د قومندان محمد صدیق خان پسې ورغی او زرګونه ملکي مجاهدین له محمد صدیق خان سره یو ځای شول . د نوموړي قومندان په مقابل کې ټول کافر مات شول او هغه کافر چې په نیلاب کې ټول شوي و هغو یې د نیلاب د اوسیدونکو سره یو ځای کولم خوا ته په شا کړل.

قومندان محمد صدیق خان چې په نیلاب کې کوم مالونه تر لاسه کړي و د هغوی د ساتنې له پاره یې اولیاقل خان د یو توپ او ۱۶۰ پیاده نظامي عسکرو او دوه سوه ملکي عسکرو سره یو ځای پرېښودو او خپله د یو توپ او څو نفرو سره د کافرو پسې کولم خوا ته لاړ چې د رجب په پنځمه د کافرو او د دوی تر منځ سخته جګړه ونښته او د اسلامي لښکر څخه ۱۲۰ تنه شهیدان شول او د جګړې په پای کې کافرو ماته وخوړه »«۷: ؟ »

عبدالغفور خان ساپی

عبدالغفور خان د محمد شاه خان ساپي ځوی، نوموړی یو لوی خان هغه مهال یې د شمالي په کوهدامن کې ډېرې ځمکې درلودې او د حبیب الله خان کلکاني نژدې ملګری و.

حبیب الله خان کلکاني د امان الله خان د حکومت د رانسکورېدو په هدف متې را ونغښتې او په پای کې د امان الله خان پر ځای پاچا شو. د نوموړي له خوا عبدالغفور خان ساپی د کورنیو چارو وزیر وټاکل شو، ځکه چې له ډېر پخوا نه دواړه سره ملګري و، خو د وخت په تېرېدو حبیب الله خان کلکانی پر عبدالغفور خان بد ګومانه شو ځکه د عبدالغفور خان تره (پیرمحمد خان ساپی) یو لیک امان الله خان ته هغه مهال استولی وه چې د کابل په شمال کې د دواړو تر منځ جګړه روانه وه چې په دې اړه مو مخکې اشاره وکړه.

لږ موده وروسته د عبدالغفور خان د تره زامنو د حبیب الله خان کلکاني د واکمنۍ پرضد حرکات تر سره کړل او مخ پر کابل یې برید وکړ. په همدې شپه د پاچا له خوا عبدالغفور خان ژوندی په څاه کې واچول شو. کله چې نادر خان واک ته ورسېده بیا د نوموړي د کورنۍ د غړو له خوا دعبدالغفور خان مړی را وویستل شو چې ۱۷ ورځې پرې تېرې شوې وې[۱۳]

[۱۳] انجنیر نور احمد حیدر ساپی، د غازي محمد عثمان د کورنۍ غړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرقه مشر محمد حسن ساپي جګړه له لقیانو سره

لقیان چې مسلمانان و او د روسانو له خوا پرې ظلم کېده او هغوی افغانستان ته پناه راوړې وه، د جنرال نادر خان له خوا وځپل شول. د نادرخان په فرمان فرقه مشر محمد حسن خان، چې د تګاب خان و او د لقیانو په جګړه کې یې له نورو خانانو سره د شاه محمود په مشرۍ ګډون کړی و.

د دې جګړې په اړ د کابل د حربي ښوونځي پخوانی استاد ډګروال غلام حیدر خان وایي: « لقیانو (اتم بیک او ابراهیم بیک) چې د یو لښکر سره د امو له سیند څخه را پورې وتی و، په مزار کې یې اړولي و، نو د شاه محمود په مشرۍ او د صفدر خان هزاره په قومندانی یوه لېوا عسکر د لقیانو د ابستلو له پاره ولېږل، مګر لقیانو دا لېوا ټوله له مینځه یوړله. شاه محمود بیا خپلو نفرو ته وویل، چې لقیان په خپل لښکر کې نژدې دولس زره (۱۲۰۰۰) سواره جنګیالي لري، د دوی سره موږ اوس جګړه نشو کولای باید کابل ته لاړ شو او له هغه ځایه نوره فرقه له ځانه سره راوړو.

په دې جرګه کې فرقه مشر محمد حسن خان را پاځېده او ویې ویل: وزیر صیب زه ستاسو د دې خبرې سره جوړ نه یم. زه یو پښتون او ساپی یم او هزاره صفدر خان زما ملګری دی، زه د لقیانو سره تر هغې جنګېږم، تر څو چې مې د ملګري انتقام نه وي اخیستې او یا مې خپل ځان نه وي وژلی. شاه محمو د بیا د خپلو قواو مشران راټول کړل او د هغه وخت له رسم سره یې توره د نفرو په منځ کې کېښوده او ویې ویل: هر څوک چې د لقیانو جنګ ته ځي توره دې له میدان څخه اوچته کړي.

فرقه مشر محمد حسن خان د خپل ځای نه پاځېده، له ده سره یواځې د تګاب درې

سوه کسان و، بیا یې د جګړې له پاره لښکر جوړ او د شاه محمود په اجازه یې عسکرو (قومي خلکو) ته وویل: که هرڅوک پخپله خوښه جنګ ته ځي د نورو له جملې دې را ووځي،چې لښکر یې په همدې ترتیب جوړ کړ.

لقیانو (اتم بیک او ابراهیم بیک)چې د مزار په بالاحصار کې اړولي و، دوی ورپسې حرکت وکړ، کله چې فرقه مشر صیب د هغوی سیمې ته نژدې شو، ولسي خلکو ورته وویل: د لقي کسان اوس په لاره را روان دي، چې د مزار له خلکو نه یې په زوره غوایان، اوښان ، غلې او دانې اخیستې دي او لقي ته یې وړي. فرقه مشر محمد حسن خان د خپلو کسانو سره کمین ونیوه او د هغوی په انتظار کې و، چې غله د محمد ناصرخان په مشرۍ د ټول کاروان سره ونیول شول. مالونه یې ترې واخیستل او بېرته یې د مزار خلکو ته وسپارل. په دې وخت کې لقي (اتم بیک او ابراهمیم بیک) کریم قرغ ته تللي و، کله چې د خپلو کسانو د نیولو نه خبر شو ، په بېړه یې د دوی په لور حرکت وکړ. مازیګر فرقه مشر محمد حسن خان ته خبر را ورسېده، چې د لقي پوځونه را نژدې شوي دي. ده خپلو کسانو ته امر وکړ چې سرک پرېږدئ او د لارې په دواړو خواو تپو(غونډیو) کې سنګرونه جوړ کړئ.

کله چې لقي د جګړې له پاره راځي، نو فرقه مشر محمد حسن خان د ځمکې له تل سره سنګر نیولی و، لقیانو فکر کاوه چې دوی(فرقه مشر محمد حسن خان) به هم په اسونو سپاره وي، نو مرمۍ یې ډېرې جګې لګیدلې. د فرقه مشرمحمد حسن کسانو د سپوږمۍ په رڼا کې هغوی ښه لیدل او په یوه مرمۍ یې دوه درې کسه د مینځه وړل. جګړه تر سهاره پورې روانه وه، فرقه مشر محمد حسن خان ویل: کله چې سهار شو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژل شو کسانو او آسونو د وینو بد بوی زما په مغزو بد لګیده، په دې جګړه کې لقیان د لویې ماتې سره مخ شول.

کله چې نادر خان خبرېږي، چې فرقه مشر محمد حسن خان یواځې د لقیانو جګړې ته تللی دی، نو وزیر شاه محمود ته ډېر په قهر شو او فرقه مشر محمد حسن خان پسې یې ولېږه، ځکه د دوی له جګړې نه یوه ورځ مخکې د شاه محمود یوه لبوا عسکر لقیانو له مینځه وړي و. شاه محمود چې له نوي پوځ سره له کابل نه ځي، په توپونو د لقیانو سنګرونه ولي. بلاخره محمد حسن خان خپله سپینه پکړی د ټوپک په میل وټومبله او باد ډېره اوچته کړه هغوی(شاه محمود) کسان پوه شول چې دا زموږ ملګري دي.

فرقه مشر محمد حسن خان له خپلو ملګرو سره یو ځای د لقیانو لښکرې تر هغې پسې واخیستې تر څو یې چې ببرته د آمو د سیند پورې غاړې تیل وهلې. کوم مالونه چې د لقیانو څخه په جګړه کې د دوی نیولي و، شاه محمد غوښتل چې ځانته یې ولجه کړي، مګر محمد حسن خان دا مالونه د مزار خلکو ته وسپارل، چې د مزار خلک د نوموړي په دې کار ډېر خوشحاله شول او په هر ځای کې به یې د ده ستاینه کوله او ده پسې به یې سندرې ویلې. د یوې مسرې متن یې په پښتو کې داسې دی «شابس او رحمت دې وي د ساپي په هسې ځوان» او د تګاب د خلکو ستاینه به یې کوله.

کله چې شاه محمود او فرقه مشر د مزار د خلکو د مالونو په سر یو دبل مخالف شول، نو شاه محمود د ده پر ضد غلط راپورونه نادر خان ته ورکول چې نادر خان محمد حسن خان وغوښت، ده داسې ګومان کاوه چې مکافات به ورکړي، خو هغه ته شاه محمود ویلي و، چې ده په مزار کې علم برداري وکړه او د پاچاهي خیال لري، د ده

چاره مشکله ده.

نادر خان محمد حسن خان ته وویل چې ځینې د ټوپکو د ټولولو خیال لري، ډېر بد سلوک یې هم ور سره وکړ. البته تر دې خبرو مخکې کله چې محمد حسن خان د لقیانو د جګړې څخه بریالی راستون شو، نو نادر خان ورته کابل کې ځمکه او یوه رتبه د جنرالۍ د مکافاتو په ډول ورکړه. نادر خان ته د خبرو پر مهال محمد حسن خان هیڅ هم ونه ویل ځکه چې په همدې وخت کې نادر خان ځوکسه په خپله کوټه کې کې وژلي و. نوموړی له دغه مجلس څخه بیرون شو، وزیر(صد راعظم)محمد هاشم خان ته لاړ چې هلته د مزار والي هم ناست و، والي د روغبړ نه وروسته محمد حسن خان په غېږه کې ونیوه او ډېر انسانیت یې ور سره وکړ.

وزیر محمد هاشم ته د مزار والي ګل محمد خان د فرقه مشر محمد حسن خان په اړه داسې وویل: دا هغه ځوان دی چې د ده په توره د مزار خلک د لقیانو څخه خلاصون وموندە.

بیا وزیر(صدراعظم) وویل: دا خو موږ ته واجب القتل را پېژندل شوی دی. چې وزیر له ځان سره نادر خان ته یوړ، نادر خان ورڅخه ډېره ښښنه وغوښته، خو د فرقه مشر صیب د نادر خان دا سلوک خوښ نه شو. وروسته تګاب ته لاړ نور یې کابل ته د راتلو څخه ډډه وکړه. نادر خان چې به کله وغوښت،ده به د ناروغۍ بهانه کوله هغه له کابل نه ځینې ډاکټران رواولېږل، خو نوموړی هیڅ د ډاکټرانو سره ښه سلوک ونه کړ.

ګران لوستونکي کولای شي د لقیانو او نادر خان تر منځ چې کومې جګړې شوې دي ځینې کتابونو ته مراجعه وکړي او د دغې جګړې په اړه ډېر معلومات تر لاسه کړي او په خپله قضاوت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرقه مشر محمد حسن خان او انور خان بندي کېدل

ځرنګه چې محمد حسن خان له کابل سره خپلې اړیکې پرې کړې، خو د نادر خان له خوا ځو ځلې کابل ته وغوښتل شو، مګر دې حاضر نه شو. بلاخره نادر خان یوه قوه د والي اسمعیل خان وردګ په مشرۍ د ده د نیولو له پاره تګاب ته ولیږله تر څو محمد حسن خان ونیسي او په زور زیاتي یې کابل ته یوسي.

والي اسمعیل خان وردګ د تګاب د ولسوالۍ تر څنګ د تګاب یو شمېر مشرانو سره یوه غونډه وکړه. والي د دغو مشرانو څخه د محمد حسن خان په نیولو کې مرسته وغوښتله او ځینې کسانو له والي سره ژمنه وکړه، چې موږ به یې په ډېره اسانۍ تاسو ته ونیسو.

کله چې محمد حسن خان له دې پلان څخه خبر شو په ډېر قهر سره یې، ولسوالۍ محاصره کړه او والي ته یې خبر ورکړ، که تر مازیګر پورې له تګاب څخه ونه وتلې زه به در سره سخته جګړه پیل کړم. بیا همغه و چې والي اسمعیل خان له تګاب څخه ووت. وروسته بیا د یو شمېر کسانو په ټینګار محمد حسن خان د میاګل صیب سره یو ځای نادر خان ته ورغی، هغه ښکاره د دوی عزت وکړ، مګر په پټه یې نظر بند کړ، تګاب ته یې د ورتګ اجاه ور نکړه او له ځان سره یې ستون کړ، کله چې نادر خان د ښونځي د یو شاګرد له خوا ووژل شو نو محمد حسن خان تګاب ته لاړ.

د محمد ظاهر شاه د واکمنۍ پرمهال محمد حسن خان خبر نه و، چې د نوموړي مشر زوی(محمد انور خان) د یو شمېر کسانو سره د لویو لارو په سر کونو باندې نظامي حرکات کوي.محمد حسن خان ته وزیر محمد هاشم خان وویل: ستا مشر زوی زموږ پر ضد عملیات کوي. محمد حسن خان خپل زوی (محمد انور خان) ته د دې موضوع

په اړه یو لیک واستوه په ځواب کې محمد انور لیکلي و: پلاره ما خپل نوم پخپل بیل لیکلی دی او هره ورځ خپل کار کوم مګر تا ته چا غلط خبر در کړی دی.محمد حسن خان د انور خان لیک وزیر(صد راعظم) ته یوړ هغه وویل: ستا ځوی چې هر څه غواړي زه یې ورته ورکوم، خوزه د هغه په اړه سم راپورونه لرم.

والي اسمعیل خان وردګ د وزیر(صدر اعظم) په امر تګاب ته لاړ او د ده یوه خور د محمد حسن په کورنی کې واده شوې وه. والي اسمعیل خان په چل او فریب سره د خوره یې په نوم کابل ته یوړ او هلته یې بندي کړ.

محمد انور خان چې کله حکومت نبوه، نو ده ته د تګاب حاکم میلمستیا کړې وه، ځکه له د ه (انور خان) سره هم درې سوه ملګري و، د میلمستیا په شپه د پروان د امنیې قومندان هم راغلی و . محمد انور خان چې کله سهار له خوبه پآڅېږي (۵۰) عسکر ورته له ټوپکو سره ولاړ دي او په دې چل یې ونبوه او ۱۸ منه غراب یې ورته په غاړه کې واچوه. نوموړی دومره پیاوړی ځوان و چې (۱۸) منه غراب سره موټر ته خپله ور وخوت او د کابل په زندان کې یې اوه (۷) کاله تېر کړل.

د ظاهر شاه د واکمنۍ پر مهال محمد حسن خان داسې بندي شو، چې وزیر(صد راعظم)ورته خبر ولیږه، محمد حسن خان چې کله صدرات ته ځي، صد راعظم نشته دی او د دولت منصبدارانو یو پلان جوړ کړی و، چې صد راعظم صیب ولایت ته تللی او ته یې غوښتی یې، کله چې ولایت ته ځي هلته ورته وایي چې صدر اعظم صیب د زندان سیمې ته تللی دی. محمد حسن خان چې د زندان سیمې ته ځي نظامي درویشې یې په تن کې وه او یوه مضره تفانچه یې په غاړه وه. د محبس امنیتي قطعې ورته رسم تعظیم وکړ او وروسته د رسم تعظیم څخه یو وظیفه دار عسکر ورته وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې د صد راعظم صیب خونې ته دې یوسم. کله چې هغه (محمد حسن خان) کوټې ته ور ننوت عسکرو ورپسې در وازه کلکه کړه چې(۷) کاله د زندان ترخې شپې یې تېرې کړې، له ده سره د کابل په زندان کې د وخت مشهور زندانیان لکه ملک میرزمان خان د خپلې کورنۍ سره او ملک قیس د خوګیانیو مشر هم د ده سره بندیان و.

قاضي محمد نوروز خان: نوموړی د فرقه مشر محمد حسن خان مشر ورور، چې د غازي امان الله خان د استقلال په جګړه کې د اخند زاده ملاصیب او یو شمېر نورو تګابیانو سره یې د هېواد په ختیځه جبهه کې ګډون کړی دی.

نوموړي ټول عمر په قضا کې تېر کړی و او په دې اړه یې دوه مهم کتابونه لیکلي چې تر دې دمه چاپ شوي نه دي او د یو اثر نوم یې (ګلچین نوروز) دی[۱۴]

[۱۴] ډګروال غلام حیدر خان (د محمد حسن خان زوی) او د کابل د حربي ښونځي پخوانی استاد.

د محمد حسن خان ساپی زامن

مخکې یادونه وشوه، چې د محمد حسن خان مشر زوی محمد انور خان د ظاهر شاه د واکمنۍ پر مهال یوه ډله د نفرو درلوده،چې په لویو لارو کې یې نظامي حرکات کول. والي اسمعیل خان وردګ د صدراعظم محمد هاشم په امر ونیوه او د کابل (چهلستون) په زندان کې بندي شو.

د نوموړي بل زوی عبدالروف خان ساپی د محمد ظاهر شاه د واکمنۍ پر مهال د غور په کشک کې د امنیه قومندان په توګه دنده تر سره کوله. د یو راویت له مخې عبدالروف خان د داود خان د هغه فرمان په اساس چې د کابل او کندهار په لویه لاره د غلو ډله که هر چا ونېوله نو د مکافاتو خاوند به شي.

عبدالروف خان د خپلو (۷) کسانو سره د غلو د ډلې پسې شو، شپږ میاشتې یې د غلو سره په ملګرتیا تېرې کړې او یوه ورځ یې د غلو مشر په خپله لونګي لاس تړلی کابل ته راوړ. د سردار داود خان له خوا ورته دوه ترفیع ورکړل شوې او نقدي مکافات یې هم ورکړل او نوموړي له داود خان څخه وغوښتل چې پلار او ورور یې له زندان څخه ازاد شي.

په کومه ورځ چې سردار محمد داود خان له زندان څخه محمد حسن خان او انور خان ازاد کړل، په همدې ورځ عبد الروف خان هم تګاب ته روان شو، چې د لارې په اوږدو کې د ډېرې خوشحالۍ نه زړه ودربده. په همدې ورځ محمد حسن خان او انور خان هم تګاب ته روان دی چې د کاپیسا د صیادو په سیمه کې د یو تګابي جنازه یې ولېده، چې کله له دوی څخه مخکې شي او کله وروروسته، خو دوی پوه نه شول چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدلروف خان جنازه ده.

مازیگر مهال محمد حسن خان او محمد انور خان خپل کلي ته ورسېدل، چې یو څو شیبې وروسته د عبدالروف خان جنازه هم ورسېده. کله چې سردار محمد داود خان د عبدالروف خان له مرګ څخه خبر شو ډېر خفه شو او پنځوس زره افغانۍ د نوموړي کورنۍ ته ولېږلې. د عبدالروف خان د کورنۍ غړي بیا وایي چې نوموړي ته په قندهار کې د حکومتي کسانو له خوا زهر ورکړل شوي و.

مولوي محمد اسمعیل خان:

مولوي محمد اسمعیل د فرقه مشر محمد حسن خان دریم زوی دی، چې په شیراغا باندې مشهور و. نوموړي په دیني برخه کې زده کړې په تګاب کې د قاضي صیب جانان په مدرسه کې تر سره کړې وې. نوموړی د نیکو اخلاقو څښتن و او د همدې له امله د خپل پلار فرقه مشر محمد حسن خان د باور له مخې د کورنۍ د مشرتوب دنده ورکړل شوې وه. ده هم د خپلې کورنۍ د نورو غړو په څېر په خپله سیمه کې د خپل ولس له پاره ځانګړې خدمتونه کړي دي. په ۱۳۶۴هـ ش کې په تګاب کې د سیاسي او نظامي ډلو تر منځ په پټه وژنې رواني وې، چې مولوي محمد اسمعیل هم په خپله سیمه کې د ځینو کسانو له خوا په شهادت ورسیده.

وکیل اسدالله خان ساپی: وکیل اسد الله خان د محمد حسن خان زوی، چې د ژوند ډېره دوره یې په وکالت او د خپلو خلکو په مشرۍ کې تېره شوې ده. نوموړی د تګاب د خلکو وکیل او د سردار محمد داود خان د کودتا نه وروسته شورا منحل شوه، دی په خپل کور کې اوسېده کله چې د شوروي سور پوځ پر وړاندې جهاد(سپېڅلې جګړه)

پیل شو، ده په کې پوره ونډه واخیسته بیا پېښور ته مهاجر شو. نوموړي د جهاد پر مهال د پیر صیب او د صبغت الله مجددي په تنظیمونو کې کار کاوه، کله چې جهاد بریالی شو بیا امریکا ته لاړ چې تر اوسه پورې ژوندی دی او په امریکا کې اوسېږي[۱۵].

غلام حیدر خان ساپی: غلام حیدر خان ساپي د ژوند ډېره برخه د خپل پلار(فرقه مشر محمد حسن) په څېر په نظامي برخه کې تېره کړې ده. نوموړی په ۱۳۴۶ هـ ش کې د کابل د حربي ښوونځي څخه فارغ شو او ډېر کلونه یې په اردو کې په بیلابیلو برخو کې په رسمي توګه دنده تر سره کړه او ۱۷ کاله یې په حربي ښوونځي کې د استاد په توګه تېر کړل.

نوموړی د حامد کرزي د واک پر مهال(۱۳۸۳هـ ش) د ډګروالۍ په رتبه تقاعد شو، چې اوسمهال د کابل په چهاراهي قمبر په فامیلیو کې اوسېږي. د نوموړي زوی (ډاکټر ایوب ساپی) اوسمهال یو لوی بستریز روغتون د غازي عثمان په نوم هم په یاده سیمه کې جوړ کړی دی.

ډګروال حیدر خان ساپی فرهنګي شخصیت هم دی د تګاب او اله سای په مجموع کې د کاپیسا د خلکو په غونډو او پروګرامونه کې د یو مشر په توګه برخه اخلي. نوموړی لیکنې هم کوي او ډېرې تاریخي ژباړې هم لري چې تر اوسه د چاپ ډګر ته نه دي راوتلې.

[۱۵] ډګروال غلام حیدر خان (د محمد حسن خان زوی) او د کابل د حربي ښوونځي پخوانی استاد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذونه

۱ ـ حبیبي، عبدالحي.(۱۳۸۵هـ ش). د افغانستان لنډ تاریخ. پېښور: دانش خپرندویه ټولنه.

۲ ـ خلمی، محمد ولی.(۱۳۶۸هـ ش). زموږ غازیان. کابل: د افغانستان د علومو اکاډمی.

۳ـ رښتیا، سید قاسم.(۱۳۷۷هـ ش). افغانستان در قرن نزده(۱۹). کابل: میوند خپروندویه ټولنه.

۴ ـ ساپی، عبدالمالک.(۱۳۷۹هـ ش). د ساپیانو د پېژندنې تاریخ. کابل: د افغانستان علومو اکاډمی.

۵ ـ ساپی، عبدالمالک.(۱۳۵۸ هـ ش).صفا ورځپانه(لومړی ګڼه). کابل.

۶ ـ ساپی ، طاهر. (۱۳۸۵هـ ش).رڼا مجله(لومړی ګڼه). ننګرهار.

۷ ـ شورماچ، اکبر.(؟) نورستان در ګسترده تاریخ. کابل:میوند خپروندویه ټولنه.

۸ ـ عطایي، محمد ابراهیم.(۱۳۸۰هـ ش). د افغانستان پر معاصر تاریخ لنډه کتنه. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.

۹ ـ غبار ، میر غلام محمد.(۱۳۴۴ هـ ش). افغانستان در مسیر تاریخ. کابل:مرکز نشراتي انقلاب.

۱۰ ـ قاضي، عطا والله.(۲۰۰۴م). د پښتنو تاریخ. پېښور:یونیورستي بک ایجنسي.

۱۱ ـ کاتب، فیض محمد.(۱۳۳۴هـ ش). سراج التواریخ. کابل: دارالسلطنه.

۱۲ ـ همکار، ملاګل.(۱۹۹۴م). وحدت ورځپاڼه(دویمه ګڼه). پېښور.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library